

MAATSCH. DER NEDERL. LETTERK.

TE LEIDEN.

Catal. bl.

Geschenk van Tooneelstukken, 1841.

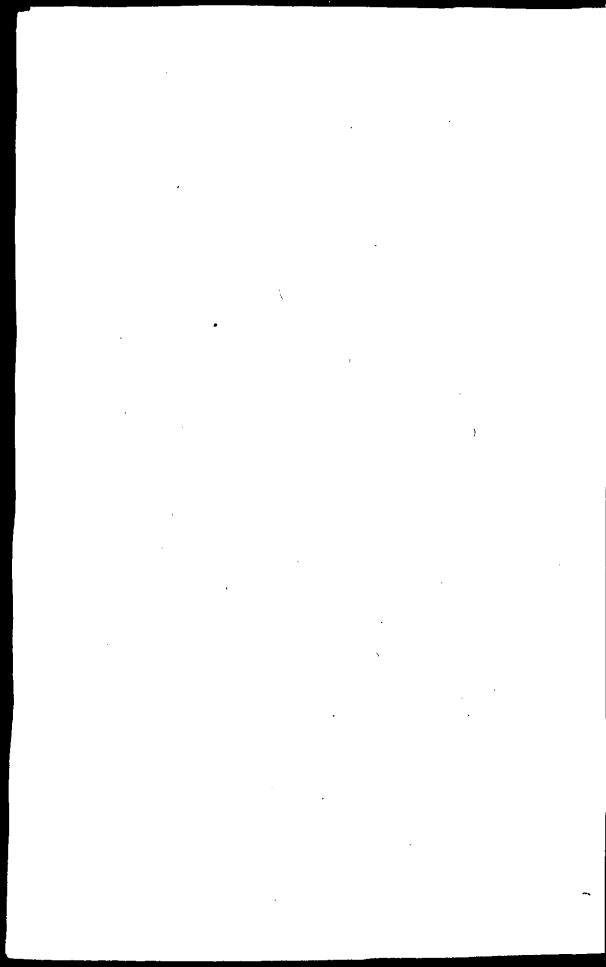
1093

76.75

D E

WELDAADIGE KNORREPOT;

T O O N E E L S P E L.

D E
W E L D A A D I G E
K N O R R E P O T ;
T O O N E E L S P E L .

GEVOLGD NAAR HET FRANSCHÉ

VAN DEN HEERE

G O L D O N I ,

D O O R

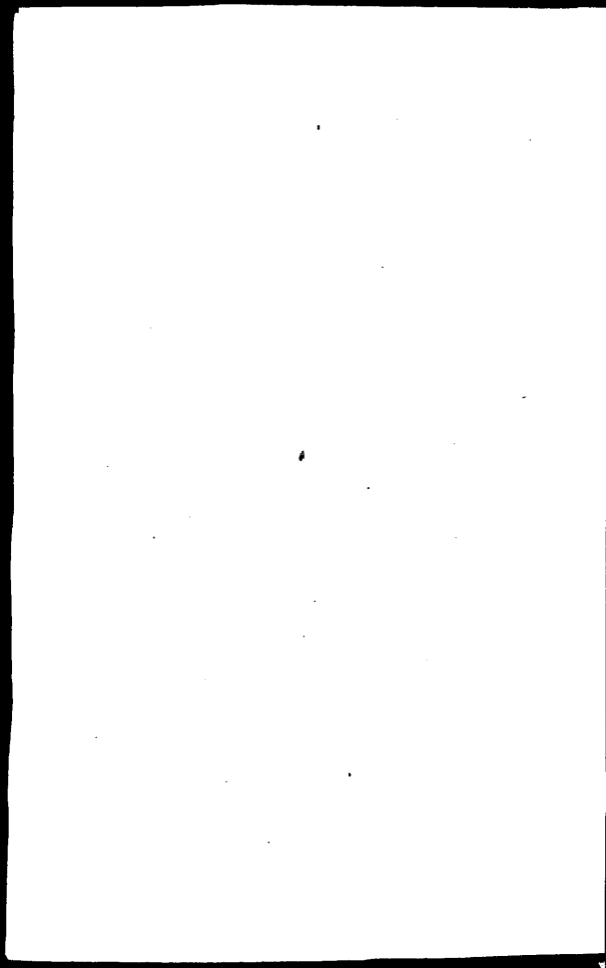
W. V. O L L E F E N , C A S P E R S Z .

T E A M S T E L D A M , b y
J A N H E L D E R S , in de Nes. 1732.

Met Privilegie.

NED.
LETTERK

De Gecommitteerden tot de zaaken van den Schouw-
burg, hebben, volgens Oetroy door de Heeren Staaten
van Holland en Westvriesland, den 5den November,
1772. aan hun verleend, het recht van deze Privilegie,
alleen voor den tegenwoordigen Druk van DE WELDAA-
DIGE KNORREPOT, *Tooneelspel*, vergund aan JAN
HELDERS.

Amsteldam, den 23. July, 1782.

Geene Exemplaaen zullen voor echt erkend worden,
dan die door één' der gemelde Gecommitteerden onder-
tekend zyn.

J. Helders

PERSONAADJEN.

GERONTES.

DELANCOUR, *Neef van Gerontes.*

MEVROUW DELANCOUR.

ANGELICA, *Zuster van Delancour.*

DORVAL, *Vriend van Gerontes.*

VALERIUS.

MARTON, *Huishoudster van Gerontes.*

PICARD, *Knecht van Gerontes.*

Een Knecht van Delancour.

Het Tooneel is in het huis van Gerontes en Delancour, en verbeeldt een zaal. — 'Er zyn drie deuren, waarvan de eene in het vertrek van Gerontes uitgaat; de andere daar tegenover in dat van Delancour, en de derde, die aan het einde van het Tooneel is, dient tot een' in- en uit-gang van het verdere volk. Voords is de zaal gemeubileerd met leuning en andere stoe- len, mitsgaders met een tafel, waarop een schaa- bord ligt.

D E

W E L D A A D I G E

K N O R R E P O T ;

T O O N E E L S P E L .

E E R S T E B E D R Y F .

E E R S T E T O O N E E L .

V A L E R I U S . A N G E L I C A . M A R T O N .

A N G E L I C A .

Ga heen, Valerius, ik bid u ga toch heen:
Ik vrees voor u en my vindt men ons hier alleen.

V A L E R I U S .

Myn waarde Angelica!...

M A R T O N .

Wil toch niet langer toeven;

Vertrek Mynheer, vertrek!

V A L E R I U S .

Zie daar de zwaarste proeven.

Eén oogenblik! — Zo ik genoeg verzeekring had...

M A R T O N .

Verzeekring! en waar van?

V A L E R I U S .

Dat ik haar hart bezat.

A N G E L I C A .

Helaas! — Valerius, kunt gy myn trouw verdenken?

A 4

M A R .

8 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

MARTON.

Stel u gerust Mynheer: zy zal haar hand u schenken:
Zy mint u reeds te veel.

VALERIUS.

Zou 't waar zyn! — welk een vreugd!

MARTON.

Maar 'k bid u ga toch heen: de drift van uwe jeugd
Zou ons ligt schaaklyk zyn; ook mogt myn meester komen.

ANGELICA, tegen Marton.

't Is waar; doch zelden wordt hy hier zo vroeg vernomen.

MARTON.

Gy weet zo wel als ik, dat hy, zelfs menigmaal,
Alleen voor zyn vermaak, komt wandlen in deez' zaal.
Gy ziet zyn schaakbord wel? — nog eens, laat u gezeggen:
Door hem zou 't gantsche spel welhaast in duigen leggen,
Vond hy ons by elkaar; kent gy hem niet?

VALERIUS.

Gewis:

'k Weet dat Angelica zyn Broeders Dochter is;
Hy was myn Vaders vriend.

MARTON.

Gy zult hem beter kennen.

Het is een mæn waaraan geen mensch zig kan gewennen.
Wel goed en mild; maar ook zeer nors en stuurs van aart.

ANGELICA.

Zo is 't Marton: hy heeft my menigmaal verklaard,
Dat hy my lief heeft, en ik wil 'took wel gelooven;
Maar met dat alles komt zyn knörrigheid steeds boven;
Ik beef als hy slechts spreeket.

VALERIUS.

Hoe, myn vriendin! gy heeft
Waar vreest gy voor, daar niets uw neiging wederstreeft?
Geene ouders hebbende zyt gy hunn' dwang ontweeten; ken.
Uw Broeder is uw Voogd, myn vriend, 'k zal hem gaan spreek.

MARTON.

Maar evenwel vertrouw niet al te veel op hem.

VALERIUS.

Hoe dat! — ik twyfel niet aan t geeven van zyn stem.

MARTON.

Zou dan het tegendeel volstrekt onmooglyk weezen?

Ik denk het niet Mynheer.

VALERIUS.

Gy wilt my steeds doen vreezen.

MARTON.

Wel hoor dan; doch ik bid dat gy 't verborgen houdt:

Deez' ochtend is 't geheim my zelve eest toevertrouwd.

(Tegen Angelica.)

Ik heb het van myn' Neef, uw Broeders klerk vernomen.

Maar mondje toe, Mynheer; want...

VALERIUS.

Gy hebt niets te schroomen.

ANGELICA.

En gy zyt overtuigd dat ik wel zwygen kan

MARTON, *het woord tegen Valerius wendende,
en zacht spreekende, terwyl zy gestadig naar de
deuren ziet.*

Zo is 't. — Hoor. — Delancour is een bedorven man;

Heeft al zyn goed verteerd, en mogelyk daar boven

Zyn Zusters goed met een; dus zult gy ligt gelooven,

Dat zyne omstandigheên juist niet voordeelig staan.

Om zig derha'ven van Angelica te ontslaan,

Heeft hy beslooten haar in 't klooster te besteeden.

ANGELICA.

Wat zegt gy?

VALERIUS.

't Kan niet zyn: het is reeds lang geleden.

Dat ik hem ken; hy schein een man van groot verstand,

Wys, braaf, een jorgeling vol vuurs; maar...

MARTON.

Wat galaar;

En ruim zo vrolyk als zyn oom; doch naar myn oordeel,

30 DE WELDAADIGE KNORREPOT ;

In lang zo deugdzaam niet, en dat baart hem geen voordeel.

VALERIUS.

Hy werd van elk bemind, elk achtte zyne jeugd ;
Zyn Vader zelf had veel vertrouwen op zyn deugd.

MARTON.

't Kan zyn Mynheer ; dan heeft het huwelyk zyn zinnen
Geheel veranderd.

VALERIUS.

Zó. — Daar schiet my iets te binnen.

Zou mogelyk zyn vrouw...

MARTON.

Dat is maar alte waar :

Zy is het zekerlyk die hem van jaar tot jaar,
Met alle magt bederft. — Gerontes heeft alrede
Zig met de zaak gemoeid ; hy is geheel te onvrede
Ontrent zyn Neefs gedrag, en zyn gediensfigheid
Die hy Mevrouw bewyst, waardoor hy zig misleidt,
Ja zelfs... maar ik weet niets ; — doch ik zou wel durven
Dat zy om 'tklooster dacht. (zweeren

ANGELICA.

Wie! zy! zy die ik eeren

En als myn Zuster steeds beminnen moest! — ô Smart!
Die valsche ; is 't mogelyk, dat haar gevoelig hart
Een daad besluiten kan...! wie zou dat denkbeeld voeden!

VALERIUS.

Haar uiterlyke deugd weêrspreekt dat valsch vermoeden.

MARTON.

Dat is het juist waardoor zy haaren man verraadt.

VALERIUS.

Een vrouw als zy is tot die laagheid niet instaat,

MARTON.

Gy spot er meê, Mynheer : zag iemand van zyn leven,
Een vrouw meer aan de mode en pracht ten besten geeven?
Daar zyn geen speelen, bals, of andre vrolykheên,
Waarby zy niet verschynt.

TOONEELSPEL.

II

VALERIUS.

Zo is 't; maar nooit alleen.

ANGELICA.

Haar man verzelt haar steeds.

MARTON.

En daarom mag men zeggen

Dat ze even zot zyn, en dat men 't hen toe ziet leggen,

Om de een den andren te bederven.

VALERIUS.

Hoe kan 't zyn!

't Komt me onbegryplyk voor!

MARTON.

Zy trekken ééne lyn. —

Maar kom Mynheer, ik heb my van myn' pligt gekweeten;

'k Heb u bericht gedaan van 'tgeen gy wildet weeten;

Ga nu ook heen, en stel uw minnaares niet bloot

Aan de ongunst van haar' Oom; want hy is in den nood

Nog de eenigste op wiens hulp zy veilig kan vertrouwen.

VALERIUS.

Myn waarde Angelica, wat rampen we ons zien brouwen;

't Belang zal nimmer my veranderen doen van zin.

MARTON, tegen Valerius.

Ik hoor gerucht! vertrek!

TWEEDE TOONEEL.

ANGELICA. MARTON.

ANGELICA.

Hoe hooploos is myn min!

MARTON.

Zwyg: — 'k hoor uw' Oom.

ANGELICA.

Ik ga.

MARTON.

Nee gy moct niet vertrekken.

Maar

12 DE WELDAADIGE KNORREPOT;
Maar hem den toestand van uw hart rondüit ontdekken.

ANGELICA.

Ik vrees zyn gramschap, of voor 't minst zyne ongenaê.

MARTON.

Gy zyt te zeer bedrukt; s'chep moed Angelica:

Hy is wel knorrig, maar niet kwaad; — stel u te vreden.

ANGELICA.

Ik weet dat hy zig ligt door u laat overreden; —

Marton! — ei doe my dan, dat bid ik u, 't vermaak,

Van hem te ontdekken hoe 't gesteld is met de zaak.

MARTON.

Wat zou dat baaten? — neen gy zelve moet hem spreken;

Doch daar myn vriendschap u reeds duidlyk is gebleeken,

En ik u dienen wil, zal ik, met al myn hart,

Myn best doen om, ten troost in uwe bittere smart,

Hem in een goede luim te brengen.

ANGELICA.

'k Wil het hoopen. (*Zy wil vertrekken.*)

MARTON.

Waarheen?

ANGELICA.

In 't naast vertrek, dan blyft u 't middel open,

Om, als gy 't goed vind, my te roepen.

DERDE TONEEL.

MARTON.

Welk een aart;
Welk een zachtzinnigheid met goed verstand gepaard!
Welk een beminlyk meisje! Ik zag haar 't licht aanschouwen;
Ik heb haar lief; 't verdriet dat men haar tracht te 'brouwen
Doer my gevoelig aan; och! kon 'k haar bystand biên!
Mogt ik haar door myn hulp eens recht gelukkig zien!

(*Gerontes gewaar wordende.*)

Hy komt.

VIER.

VIERDE TOONEEL.

GERONTES. MARTON.

GERONTES.

Picard!

MARTON.

Mynheer...

GERONTES.

'k Heb niets met u te spreken; (ken.

*k Vraag naar Picard.— Picard! — waar of die schurk mag stee.
Picard!

MARTON.

Ja, ja Mynheer. Maar zoudt ge een oogenblik

My hooren willen?

GERONTES, *uit al zyn magt roepende.*

Hei! Picard! Picard!

MARTON.

Ik schrik.

(*Zy roept even hard, doch toornig.*)

Picard!

VYFDE TOONEEL.

GERONTES. MARTON. PICARD.

PICARD, *tegen Marton.*
Hier ben ik reeds; waar toe tog al dat raazen?

MARTON.

Uw meester moet...

PICARD, *tegen Gerontes.*

Mynheer?

GERONTES.

Men zou u wel verbaazen,

Niet waar? — Ga by myn' vriend, en zeg dat ik hem wacht
Aan 't schaakbord.

14 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

PICARD.

Goed Mynheer, 't wordt straks door my volbragt.

Maar...

GERONTES.

Wat?

PICARD.

Een boodschap heer.

GERONTES.

Wat dan?

PICARD.

Zy is van wegen

Mynheer uw Neef.

GERONTES.

Hoe schelm! spreekt gy my daarom tegen?

Naar Dorval, — en terstond.

PICARD.

Hy wilde...

GERONTES.

Ga Picard.

PICARD.

Hy wilde u spreken.

GERONTES.

Ga.

PICARD, *ter zyde.*

De man schreeuwt nimmer hard.

ZESDE TOONEEL.

GERONTES. MARTON.

GERONTES, *naar de tafel gaande.*

Die laage ziel! die zot! verwaand in alle deelen. —

Neen 'k wil hem thans niet zien: — wat zou hy my verveelen!
Zyn komst geeft nooit vermaak, steeds onrust aan myn hart.

MARTON, *ter zyde.*

Wat of hem deert! hy schynt droefgeestig en verward.

GERONTES. *Hy gaat zitten en schudt 'zyn hoofd.*

Die zet van gisteren; — och! — die zet doet my nog treuren.
Een spel zo wel geteld! — — Wie zag zulks ooit gebeuren!
Ik *Maz* gezet! — — Maar kom, laat zien hoe hy 't begon. — —
Geen wonder, indedaad, dat ik niet speelen kon.

MARTON.

Mynheer! — mag men u thans één oogenblikje stooren?

GERONTES.

Neen.

MARTON.

Niet? ik wenschte tog...

GERONTES

En ik wil niemand hooren.

MARTON.

En evenwel 't is iets van groot belang, waar aan
U veel gelegen is.

GERONTES.

Wel doe 't my dan verstaan.

Maar haast u wat.

MARTON.

Uw Nicht wenschte u te mogen spreken.

GERONTES.

Ik heb geen 'tyd; — ook kan ik thans myn hoofd niet breeken...

MARTON.

Goed; — 't is dan wel een zaak van 't uiterste gewigt

Die ge onderhanden hebt.

GERONTES.

Dat raakt u niet.

MARTON.

Uw Nicht...

GERONTES.

'k Weet van geen Neef of Nicht; 'k vermaak my slechts zeer
zelden;

En als 'k my dan vermaak, moet niemand my iets melden. —

'k Wil niet dat men my stoort. — Verstaat gy dat Madam?

MARTON.

'k Beklaag dat arme kind! — dat ongelukkig lam!

GERONTES

Wat deert haar dan?

MARTON.

Men wil haar in het klooster steeken.

GERONTES, *opstaande*.Haar in het klooster! — haar! — wie hoorde ooit snooder
screken! (— haar!

Myn Nicht in 't klooster doen! — haar dwingen! — dwingen!

Als of Gerontes des gantsch onverschillig waar'!

Befchikken over 't lot van myne Nicht! — 'k zou denken

Dat men my kennen moest? — het zal myn zinnen krenken.

MARTON

Gy weet den toestand waar uw Neef zig in bevindt...

GERONTES.

Ik moei my met geen' Neef! dat hy zyn goed verflind',

Het komt hem toe; dat hy de buitenspoorigheden

Van zyn Madam opvolge en zig laate overreden

Om steeds haar' zin te doen; dat hy zig ruineer';

Het raakt my niet Marton; — ik ken myn' Neef niet meer;

Maar wat myn Nicht betreft, zie dat zyn andre zaaken;

Ik ben hier meester; — ja 't zyn dingen die my raaken.

My voegt het haar een' stand te geeven naar myn' zin.

MARTON.

Zo veel te beter is 't Mynheer: — ó 'k beëld my in

Dat zy gelukkig is, wanneer gy zorg wilt draagen

Voor haar belang; dat 'zy gewis u moet behaagen;

'k Ben indedaad verblyd om 'theil van 'tlieve kind.

GERONTES.

Waar is ze?

MARTON.

Hier naby; indien gy 't noodig vindt...

GERONTES.

Ga roep haar.

MARTON.

Zy verlangt reeds hier te mogen komen,

Om

Om u te zien; — om, door uw vriendschap ingenomen,
Den toestand van haar hart aan u te ontdekken, en...
Maar...

GERONTES:

Wat?

MARTON.

Zy vreest Mynheer; schoon ik u beter ken....

GERONTES.

Waar voor?

MARTON.

Dat als ze u spreekt...

GERONTES, *driftig*.

Wel 'k moet haar immers spreken?

MARTON.

Ja; — maar de toon...

GERONTES.

De toon zal haar den hals niet breeken.

Dat zy vry kome; zig gedraage naar myn hart,
En juist niet naar myn' mond.

MARTON.

Ei deel toch in haar smart!

Ik ken uw heusheid, liefde en edelmoedigheden;
Maar 'k bid u spaar uw Nicht; spreek haar met zachter reden
Dangy tot heden toe gedaan hebt!

GERONTES.

Ja, ik zal.

MARTON.

Belooft gy 't my?

GERONTES.

Ja, Ja.

MARTON.

Denk aan haar ongeval! —

Vergeet het niet!

GERONTES, *ongeduldig*.

Ei neen, of moet ik 't u ook zweeren?

18 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

MARTON, *als of zy hem niet verstaan had.*
Betoom uw ongeduld! laat het u niet verheeren!

GERONTES, *driftig.*
Ik zal, ik zal; — gy maakt my raazend, ga toch heen.

MARTON, *ter zyde.*
'k Beef voor Angelica.

ZEVENDE TOONEEL.

GERONTES.

Zy heeft g'lyk, en 'k meen
My naar heur wyze raad voortaan ook te gedraagen.
Ik ben te driftig; 't kan myzely' dikwyls mishagen.
Myn waar te nicht verdient dat ik haar heus onthaal',
Dat zy niet vreeze voor myn ongeveinsde taal.

AGTSTE TOONEEL.

GERONTES, ANGELICA, *die op een' afstand
staan blyft.*

GERONTES.

Kom nader by.

ANGELICA, *met beschroomdheid een weinig na-
derende.*

Mynheer....

GERONTES, *eenigzins haastig.*

Hoe kan ik met u spreken?

Gy staat een myl van hier; — dat veegt niet naar ik reken.

ANGELICA, *naderende en beevende.*

Vergeef het my Mynheer!

GERONTES, *met zachtheid.*

Wat wilt ge Angelica?

ANGELICA.

Heeft u Marton niet iets van my gezegd?

GERONTES.

ô Ja:

Zy heeft my reeds van u en van uw' Broër gesproken;
 (Haastig)
 Van dien verwaande, die zyne achtung heeft verbroken;
 Dien onverlaat; dien dwaas, die zig steeds leiden laat
 Door zyn verkwistend wyf; — die reeds ten gronde gaat,
 En my nog weigren durft zyne eerbied toe te draagen.

(Angelica wil vertrekken.)

Waar gaat g y heen?

ANGELICA, beevende.

Mynheer, ik wil u niet mishagen:

Gy maakt u moeijelyk.

GERONTES.

Maar immers niet om u?

Een schobbejak, een zot, voor wien ik billyk gruw,
 Verdient myn gramfchap. — Spreek, en wil voor my niet vree-

ANGELICA. (zen.

Vergeef het my myn Oom: ik durft zo stout niet weezen
 Voor 'k u geruster zie.

GERONTES, ter zyde.

ô Plaag! —

(Tegen Angelica, zig bedwingende.)

Ik ben bedaard.

Wat is 't?

ANGELICA.

Mynheer, — Marton heeft u gewis verklaard...

GERONTES, grommig.

Wat raakt Marton my tog? ik hoor niet naar heur teemen:
 Het is van u dat ik de waarheid wil verneemen.

ANGELICA, beschroomd.

— Myn Broeder...

GERONTES, haar' toon naarbootsende.

Nu wat dan?

ANGELICA.

Wil my in 't klooster doen.

20 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

GERONTES.

Bemint gy 't klooster, zeg?

ANGELICA.

Gy kunt zeer ligt bevroên

Mynheer...

GERONTES, *haastig.*

Zeg ja of neen.

ANGELICA.

Ik mag dat niet beslifen.

GERONTES, *nog heviger.*

Wie spreekt daar van? zeg? — wie? — Ik kan het ligtlyk gisfen;
Maar 'k wil slechts weeten of 't uw meening is dan niet.

ANGELICA.

Helaas Mynheer! gy doet my schrikken.

GERONTES, *ter zyde.*

Wat verdriet! —

(*Zig bedwingende.*)

Kom nader, ik begryp 't, gy haat het kloosterleven.

ANGELICA.

Zo doe ik Oom.

GERONTES.

Wat stand zoudt gy de voorkeur geeven?

ANGELICA.

Mynheer...

GERONTES, *een weinig haastig.*

Ik ben bedaard, spreek daarom zonder schroom.

ANGELICA.

Ik heb geen' moed.

GERONTES.

Kom hier, ontdek u aan uw' Oom. —

Wenscht gy te trouwen? — zeg?

ANGELICA.

Mynheer....

GERONTES.

Wil u vry uitten;

Zeg ja of neen.

ANGELICA.

Indien myn Oom zulks mogt besluiten.

GERONTES, *haastig.*

Zeg ja of neen.

ANGELICA.

Zo het u niet mishaagde —

GERONTES.

Ja.

Ik hoor het al: myn nicht, de schoone Angelica,
Moet trouwen; ô zy moet haar vryheid óók verliezen,
Wel nu, is dat de zaak; wat minnaar zult gy kiezen?
't Is om uw huwlyksgoed.

ANGELICA, *ter zyde, en eenigzins verheugd.*

Zyn toorn bekoort myn hart.

GERONTES.

Wien hebt gy lief!

ANGELICA, *ter zyde.*

Durfde ik het zeggen? — welk een smart!

Valerius!...

GERONTES.

Gy hebt 'er dan reeds een verkooren?

ANGELICA, *ter zyde.*

't Is nog geen tyd. — Marton moet hem't geheim doen hooren.

GERONTES, *met dezelfde haastigheid.*

In 't eind verveelt het my. — Ik wil dat gy 't ontdekt.

Ik zal u weldoen; doch zo gy myn gramschap wekt;

Zo gy 't onwaardig zyt; — verstaat gy my?

ANGELICA, *beevende.*

Volkomen.

GERONTES, *op den zelfden toon.*

Spreek klaarder: — hebt gy reeds een huwlyk voorgenomen?

Hebt gy uw keur bepaald?

ANGELICA, *stamelende en beevende.*

Maar — neen ik heb 'er geen.

GERONTES.

Wel des te beter is 't.

ANGELICA, *ter zyde.*

Wat deed ik! — zeide ik neen!

(*Tegen Gerontes.*)

Mynheer!

GERONTES.

Wel nu?

ANGELICA.

Gy kent myn bloóheid in die zaaken. —

GERONTES.

Uw bloóheid! — ó uw man zal u vrypostig maaken.

De vrouwen zyn altoos onnozel; maar de trouw

Verandert haar welhaast.

ANGELICA.

Helaas! myn Oom, ik zou,

Indien 't my moglyk ware, uw goedheid...

GERONTES.

Laat dat vaaren.

ANGELICA.

Vergun dat ik u zegg'...

GERONTES, *naar de tafel schikkende.*

Gy kunt die moeite spaaren. —

Maar Dorval komt nog niet.

ANGELICA.

Myn Oom sta toe dat ik...

GERONTES, *zig met het schaakbord bezig houdende.*
Vertrek.

ANGELICA.

Eén woord!

GERONTES, *zeer haastig.*

Niets meer.

ANGELICA, *ter zyde terwyl zy vertritt.*

Rampzalig oogenblik!

Wat komt my over! — ach de smart zal my doen sterven!

Marton zal, hoop ik, my haar' bystand niet doen derven.

N E G E N D E T O O N E E L.

G E R O N T E S.

W^at zeldzaam mysjel ik ben verheugd dat ik haar snart,
 Verligten kan; ik zal 't ook doen met al myn hart.
 Ja zelfs, schoon zy haar hand, met haar genegenheeden,
 Reeds weggeschonken had, zou 'k nog myn zorg besteeden.
 Maar zy heeft zig nog niet bepaald. — Wel nu. — 'k Zal
 zien; (schiên,
 'k Zal zoeken. — Maar myn vriend blyft weg' — Hoe kan 't ge-
 Dar ik ten tweelen maal die zet deed! 'k moët my schaamen.
 't Was alles in myn magt, — Doch laat ons eens beraamen. —
 Myn spel staat hier, — en daar dat van myn' goeden vriend.
 Ik zet myn *Koning* daar zyn *Toren* stond; hy dient
 Zig van dien schoonen kans en plaatst dus, zonder toeven,
 Zyn *Raadsh'er* in dit vak; ik — *schaak*, — 'k moet my be-
 droeven, — (zeg! —
 'kNeem de *Pions*; — maar hoe! neemt gy myn' *Raadsh'er*. —
 Hoe Dorval! — ja, ik *schaak* den *Koning*; neem hem weg, —
 En met zyn *Koningin*. — Party heeft haar verlooren. —
 Hy speelt zyn *Koning*; 'k neem zyn *Koningin*; te vooren
 Nam hy myn *Paard*; maar des te slimmer is 't voor hem.
 Wel drommels! daar komt hy gelukkig in de kleen.
 Zi daar zyn *Koning*, daar myn *Koningin*. — Gewonnen!
 't Is uit! — daar *schuak* en *mat*. — Had ik dat eer ver-
 zonren!

Zo Dorval kwam zou 'k hem doen zien....

(Hy roept.)

Picard! Picard!

24. DE WELDAADIGE KNORREPOT;

TIENDE TOONEEL.

GERONTES, DELANCOUR.

DELANCOUR, *ter zyde en in eene zeer verlegens houding.*

Thans is myn Oom alleen; ik wenschte uit al myn hart
Dat hy my hooren wilde.

GERONTES, *zonder Delancour te zien.*
Ik zal het spel zo stellen

Als het te vooren stond. — Wat kan men my ook kwellen!
Picard!

DELANCOUR.

Mynheer!

GERONTES, *zonder om te zien en gelovende tegen
Picard te spreken.*

Wel nu komt Dorval! want ik zit...

ELFDE TOONEEL.

De voorigen, DORVAL.

DORVAL, *die door de middendeur ingekomen is.*

Hier ben ik reeds myn vriend.

DELANCOUR, *bevreemd.*

Myn Oom! —

(Gerontes zig omkeerende wordt Delancour gewaar; slaapt
vervolgens zeer onvergenoegd van zyn' stoel op; werpt
denzelve om, en gaat zonder spreken de midden-
deur uit.)

TWAALFDE TOONEEL.

DELANCOUR, DORVAL.

DORVAL, *glimlachende.*

Hoe! — wat is dit?

DELANCOUR, *met levendigheid.*

Een blyk Mynheer, dat ik ontydig ben gekomen.

DORVAL, *altoos op denzelfden toon.*

'k Heb thans den waaren aart van mynen vriend vernomen.

DELANCOUR.

Het spyt me om uwen wil.

DORVAL.

Ik kwam hier slecht van pas.

DELANCOUR.

Verfchoon zyn haastigheid.

DORVAL.

Indien hy by my was

Zou 'k hem beknorren.

DELANCOUR.

Och, gy kunt my hoogst verpligten;

Myn vriend, leen my uw hulp!

DORVAL.

Zo ik iets kan verrichten...

DELANCOUR.

Ja by myn' Oom.

DORVAL.

Uw Oom! — bedenk...

DELANCOUR.

't Is waar myn vriend,

Zo hy zig enkel van den blooten schyn bedient,

Dan heeft hy reden om myn handelwys te laaken;

Maar zo ik hem den staat myns harts bekend kon maaken,

'k Weet dat by my zyn gunst dan wederfchenken zou.

DORVAL.

Ik ken u al te wel; 'k geloof u; maar Mevrouw
Uwe Echtgenoot?

DELANCOUR.

Wel nu! wat wilt gy daarmee zeggen?

Haar kent gy niet; elk tracht de schuld op haar te leggen;
Ja zelfs myn Oom is mede een die haar deugd verdenkt;
Maar 'k zal haar recht doen, daar het oof' myreaching krenkt;
Ze is geenzins de oorzaak van de rampen die my drukken,
Ik zelf, myn vriend, heb deel aan al' haare ongelukken.
't Verbergen van myn' staat heeft steeds haar oog verblind;
Zy doelde op grooter goed, dan zy thans by my vindt.
Ik had haar lief; in 't vroegst van onze jeugd verbonden,
Heb ik, all' wat ik zocht, in haar alleen gevonden,
Ik gaf haar nooit den tyd om iets te vraagen; maar
Kwam steeds haar wenschen vóór; want werd ik slechts ge-
waar,

Dat ze ergens snaak in vond, voldeed ik haar begeeren;
Zie daar de misdaad die me in 't kort zal ruïneeren.

DORVAL.

Een vrouw in al het geen haar slechts behaagen kan
Te vergenoegen, voegt myns dunkens aan geen man
Die zynen welvaart mint; althans 't zoa my niet smaaken.

DELANCOUR.

Ik ben verzekerd, dat, had ik haar in myn zaaken,
Niet blind gehouden, zy my nooit had toegestaan,
Van slechts om haaren wil die dwaasheid te begaan.

DORVAL.

Zo wederstreefde ze u dan immer!

DELANCOUR.

Myn vermogen

Was, dacht zy, groot genoeg.

DORVAL, *lachende.*

Ik ben met u bewoogen;

Myn arme Vriend!

DELANCOUR, *moeijelyk.*

Wel nu?

DORVAL, *steeds lachende.*

'k Beklaag u in myn hart.

DELANCOUR, *haastig.*

Bespot gy my Mynheer? — hoe! lacht gy met myn finart!

DORVAL.

In geenen deele; maar, — ik meen in u te ontdekken

Dat gy zeer sterk bemint,

DELANCOUR, *nog haastiger.*

't Moest my tot eer verstreken

Dat ik myn vrouw bemin; ik heb haar steeds bemind.

En daar myn hart in haar een welgevallen vindt,

Zal ik, zo lang ik leef, haar trachten te behaagen,

Haar deugd is my bekend; dus zal ik nooit verdraagen

Dat men haar vals verdenke, of, listiglyk, haare eer

Bekladde.

DORVAL, *ernstig.*

Zacht myn vriend, zet uwe gramfchap neêr.

DELANCOUR, *steeds haastig.*

'k Vraag u verſchooning: 't zou my zelfs wanhoopig maaken,

Zo 'k u beledigd had; maar, hoe gy my moogt laaken,

Wanneer 't myn vrouw betreft...

DORVAL.

Kom zwygen wy daar van.

DELANCOUR.

Ik wenschte dat gy wist, hoe sterk een eerlyk man

Zyne echtgenoot' bemint.

DORVAL, *koeltjes.*

Ik weet het.

DELANCOUR, *haastig.*

Niet volkomen.

DORVAL, *een weinig gemelyk.*

Vergeef 't my, zeg ik u.

DELANCOUR.

Wel nu 'k zal dan niet ſchroomen:

'k Ge-

28 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

'k Geloof u op uw woord. — Och Dorval! waarde vriend!
Spreek by myn' Oom voor my!

DORVAL.

'k Beloof 't u.

DELANCOUR.

Gy verdient

Al myne erkentenis.

DORVAL.

Maar wat zal ik hem zeggen

Omtrent uw' toestand? 'k weet niet hoe ik 't aan zal leggen,
Om, voor het minst in schyn, de reden van uw smart
Hem te openbaaren. — Zyn uw zaaken zo verward?
Is 't waar dat gy reeds alle uw schatten hebt verlooren,
Zo als men my, tot myn verwondring, heeft doen hooren?
Hoe kan zulks mooglyk zyn! 't is pas vier jaar geleên,
Dat gy uw' vader mist, en hy heeft, naar ik meen,
U een aanzienlyk goed, een schat zelfs, nagelaaten.

DELANCOUR.

't Geluk, myn vriend, scheen my van toen af aan te haaten.
Myn zaaken gingen zelfs gedaurig achteruit.
Ik merkte zulks, en nam daarop een vast besluit,
Myn' val te keeren; maar door 't middel, uitgekooren,
Tot myn behoudenis, ging al myn hoop verlooren;
Ik nam voorwaardens aan; doch was in korten tyd,
En hoop op uitkomst, en myn schatten tevens kwyt.

DORVAL.

Dat is het kwaad myn vriend; het heeft 'er meer bedroogen.

DELANCOUR.

My hoven all'.

DORVAL.

'k Ben thans met uw verdriet bewoogen.
Maar gy hebt slecht gedaan; te meer om dat is gis,
Dat gy uws zusters goed gewaagd hebt.

DELANCOUR.

Och! dat is,

Doc

Dat is het ergst van all', en dat my 't meest komt kwellen;
Want ik ben nooit in staat die schade te herstellen.

DORVAL.

Het ziet 'er slechtjes uit: Mevrouw uwe Echtgenoot
Bemint gezelschap, en gy weet daarby hoe groot
De zucht is in de jeugd, om naar heur zin te leven.
Gy weet wat ik bedoel?

DELANCOUR.

ô Ja en 't doet my beeven.
'k Heb alles overdacht, en ziende dat het kwaad
Gantsch onherstelbaar is ben ik ten einde raad.
't Is daarom dat ik haar wil in een klooster steeken.

DORVAL, *verwonderd doch zig herstellende.*

Haar in een klooster doen! — Maar is u reeds gebleken
Of ook haar Oom daarin genoeg en neemen zal?

DELANCOUR.

Hy wil my zelfs niet zien; och! ik vertrouw 't geval
Aan uw bescheidenheid. Stel hem zyn nicht te voeren!
Gy zyt zyn vriend, hy zal u ongetwyfeld hooren,
Vermits hy u bemint.

DORVAL.

Daar weet ik weinig van.

DELANCOUR, *levendig.*

En ik verzeker 't u gelyk een eerlyk man,
Hy acht en mint u; schenk my dan het zoet genoeg;
En spreek hem van myn zaak! t zal u het beste voegen.
Ik smeek 'er om!

DORVAL.

Wel aan, 'k ben tot uw' dienst Mynheer.
Maar mooglyk heeft uw Oom Gerontes, voor deez' keer
Geen tyd.

DELANCOUR.

Wacht eens.

(Hy roept.)
Picard!

DEA.

30 DE WELDAADIGE KNORREPOT;
DERTIENDE TOONEEL.

De vorigen, PICARD.

PICARD.

Mynheer?

DELANCOUR.

Ik wilde u vraagen

Waar Oom is?

PICARD.

In den tuin.

DORVAL, *tegen Delancour.*

Het zal hem niet misgaagen

Dat ik hem daar ga zien?

DELANCOUR.

Dat was mischien niet goed:

Ik ken myn' Oom, hy is byna geheel verwoed

Van hier gegaan; 't was best dunkt my hem hier te wachten.

DORVAL.

Maar zo hy uit mogt gaan?

PICARD.

Hy komt naar myn gedachten

Voort weêr in huis; 'k weet dat het hem verheugen zal

U hier te zien.

DELANCOUR, *verblyd.*

Wel aan; wacht hem, my ten geval'.

Treed in zyn kamer.

DORVAL.

Goed: — 'k deel in de omstandigheden

Waar in ge u thans bevindt; 'k zal al myn zorg besteden

Om u te dienen; maar met dit beding...

DELANCOUR, *levendig.*

ô Ja

Myn vriend, 'k geef u myn woord.

DOR

DORVAL.

Dat is genoeg. Ik ga.
(Hy treedt in het vertrek van Gerontes.)

V E E R T I E N D E T O O N E E L.

D E L A N C O U R , P I C A R D .

D E L A N C O U R .

Gy hebt uw hoofdschap aan myn' Oom nog niet doen wooten?

P I C A R D .

o Ja Mynheer.

D E L A N C O U R .

'k Had liefst dat gy die had vergeeten.

P I C A R D .

Ik heb ze hem gezegd, en hy heeft als voorheen,
My weggezonden.

D E L A N C O U R .

Nu wanneer gy hem alleen

En wel te vreden vindt, moet gy't my komen melden.

'k Zal 't u beloonen.

P I C A R D .

o Spreek my van geen vergelden:

De Hemel zy gedankt ik heb niets noodig, Heer.

D E L A N C O U R .

Gy zyt dan ryk?

P I C A R D .

Geenzins; maar wat behoef ik meer?

Myn Meester geeft my al het noodige om te leeven;

Ik heb een vrouw, die my vier kindren heeft gegeven;

'k Zat ongetwyfeld met hun allen in 't verdriet;

Maar door myn Meesters gunst ken ik thans de armoê niet.

In 't hutje daar ik woon, huist vrede en zoer genoeg;

Dit noem ik ryk. — 'k Zal my naar uw bevelen voegen.

V Y F.

32 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

VYFTIENDE TOONEEL.

DELANCOUR.

Myn Oom is indedaad een man van groote deugd.
 Zo Dorval iets op hem vermogt! — Zo'k met die vreugd
 My vleijen dorst, dat ik in myne omstandigheden
 Kon hoopen op zyn gunst! — Kon ik, door snart bestreden,
 Verbergen voor myn vrouw! . . . Ik heb haar snood misleid,
 Ik heb myn' val bewerkt! — Welk eene omstandigheid! —
 Myn Oom komt nog niet weêr! — thans zyn alle oogen blik-
 ken

My dierbaar, daar ik 't all' ten besten hoop te schikken. —
 'k Ga naar myn' Procureur, nu ik tog wachten moet. —
 Maar wat mag 't zyn dat my thans heimlyk vreezen doet? —
 't Is waar hy vlyt me, en durft zig daartoe schier verbinden
 Om, ondanks 't vonnis, nog een middel uit te vinden
 Dat tyd doet winnen, maar hoe haatlyk is die list!
 Hoe schaadlyk voor onze eer! — Dat hy iets anders wist! —
 Rampzalige! gy die door kunstnaary en laagen,
 U zelf te redden poogt! hoe moet men u beklagen! —
 Wat zie ik! — Hemel! — 't is myn vrouw!

*(Hy wil vertrekken, doch wordt door zyne vrouw daarin
 verhinderd.)*

ZESTIENDE TOONEEL.

DELANCOUR, Mev. DELANCOUR.

DELANCOUR.

Hoe! zyt gy daat!

Mev. DELANCOUR.

♂ Ja: 'k heb u gezocht: maar werd u niet gewaar.

DELANCOUR.

Ik stond om uit te gaan.

Mev.

Mev. DELANCOUR.

'k Ontmoette daar zo even

Dien knorrepot; hy deed my voor zyn grommen beeven.
Hy knorde...

DELANCOUR.

Is 't van myn' Oom, van wien gy spreekt?

Mev. DELANCOUR.

ô Ja.

Dat lastig schepzel heeft gewis geen wedergaê.
Ik deed een wandling in den thuin; hy kwam my tegen;
Hy gromde en prevelde in zig selv'; schein wel ter degen
Te onvrede; — zeg, heeft hy ook iemand in zyn huis
Die reeds getrouwd is?

DELANCOUR.

Ja.

Mev. DELANCOUR.

Dat is hem wis een kruis:

Hy bromde op man en vrouw; schein beiden fel te haaten.

DELANCOUR, *ter zyde.*

Ik merk zeer wel van wien zy hem heeft hooren praten.

Mev. DELANCOUR.

't Is tog een lastig man.

DELANCOUR.

't Blyft echter onze pligt

Dat wy hem eeren.

Mev. DELANCOUR.

Hoe! — 't is of gy my beticht.

Wanneer gaf ik hem stof om over my te klaagen?

Heb ik my nog wel ooit onredelyk gedraagen?

'k Eerbiedig hem gestêg om zynen ouderdom;

'k Ontzie hem; maar in 't eind vind ik geen reên, waarom

Ik tuschen ons, met hem my niet wat mag vermaaken.

Vergeeft gy 't my niet reeds? — Doch nu van andre zaaken.

Zeg my eens ongeveinsd, heeft hy voor u of my

Wel achting? handelt hy ons niet vry trotsch? — Daar by

C

Is

34 DE WEL DAADIGE KNORREPOT ;

Is 't of ik al zyn haat heb op myn' hals gelaaden.
Kan men, in weêrwil van zyn onverdiend vermaaden,
Hem dan nog vlyen?

DELANCOUR, *verlegen*.

Maar, 't is evenwel niet kwaad,
Om met toegevendheid, die altoos heerlyk staat,
Hemte onderhouden. — 't Is onze Oom, en't konligt weezen
Dat wy zyn hulp...

Mev. DELANCOUR.

Zyn hulp! — hoe zou ik daar voor vreezen?
Zyn wy niet ryk genoeg? — gy zyt een man van staat;
't Geen ik bezit is óók niet weinig, — inderdaad. —
Ik vraag niet meer dan 't geen gy me altoos hebt gegeven.
Zo wy dus voortgaan dan behoeven we als ons leven,
Geen vreemde hulp.

DELANCOUR, *driftig*.

Zo wy dus voortgaan.

Mev. DELANCOUR.

Ja, ik voed
Geen zucht tot hooger staat; daar 't geen gy geeft voldoet,
Vergt men van u niets meer.

DELANCOUR, *ter zyde*.

Wat lot is my beschooren!

Mev. DELANCOUR.

Gy schynt onrustig, en een heimlyke angst te smooren;
Wat deert u?

DELANCOUR.

Niets. — gy hebt dit kwalyk; — niets Mevrouw.

Mev. DELANCOUR.

Ik ken u beter dan dat ik 't gelooven zou. —
Och! waarom, zo uw hart in geen verdriet moet deelen,
Waarom zoekt gy voor my uw' toestand dan te heelen?

DELANCOUR, *verlegen*.

'k Beken Mevrouw, — het is myn zuster — die myn hart
Ontrust; — dat is het all'

Mev.

Mev. DELANCOUR.

Uw Zuster baart u smart!

Hoe kan dat mooglyk zyn? ik zag van all' myn dagen,
Geen liever meisje! in ernst zy kan my steeds behaagen.
Hoor Delancour, gy kunt u van die zorg ontfiaan,
Maak haar gelukkig.

DELANCOUR.

Op wat wys leg ik zulks aan?

Mev. DELANCOUR.

Gy zyt van meening haar in 't klooster te besteeden;
Doch 'k weet van goeder hand, dat haar genegenheden
Het kloosterleven ver verbannen uit haar' zin.

DELANCOUR, *een weinig moeijelyk.*

Indien 't myn wil is; — wat beeldt zy zig langer in?
Zalze in heur jaaren myn begeerte tegenstreeven?

Mev. DELANCOUR.

Geenzins; — maar waarom haar niet liefst een' man gegeeven?

DELANCOUR.

Zy is nog veel te jong.

Mev. DELANCOUR.

En was ik zulks dan niet,

Toen ik voor altoos me aan uw min verbinden liet?

DELANCOUR, *haastig.*

Wel nu, wilt gy dat ik van huis tot huis zal loopen
En zoeken haar een' man?

Mev. DELANCOUR.

Hoor, hoor; ik wil niet hoopen,

Dat gy u moeilyk maakt, maar zo 'k my niet vergis,

Dan bid Valeruis haar aan, en 't is gewis,

Dat zy hem weder mint.

DELANCOUR, *ter zyde.*

Wat moet ik hier van vreezent

Mev. DELANCOUR.

Gy kent hem; kan ooit man uw zuster waardig weezen,
Zo is 't Valeruis.

36 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

DELANCOUR, *verlegen en ter zyde.*

Zal ik 't haar doen verstaan? —

Maar haar gevoelig hart zou straks aan 't kweinen gaan.

(*Tegen Mev. Delancour.*)

Wy zullen zien Mevrouw, en daarvan nader spreken.

Mev. DELANCOUR.

Ik bid u met die zaak uw hoofd niet eens te breeken.

Vergun my het vermaak daarover te gebiën; (zien.

'k Hoop niets dan haar eens naar myn wensch getrouwd te

DELANCOUR, *zeer verlegen.*

Mevrouw! — vergeef...

Mev. DELANCOUR.

En wat?

DELANCOUR.

Dat zulks niet kan gefchieden.

Mev. DELANCOUR.

Waarom?

DELANCOUR.

Waarom? — myn Oom heeft ook iets te gebieden;

Hy zal niet toestaan...

Mev. DELANCOUR.

Niet? à la bonne heure, ik zal

My voortaan in 't geheel niet moeijen in 't geval:

'k Wil myn gehoorzaamheid, aan hem verpligt, niet krenken.

Maar men behoorde tog in goeden ernst te denken

Dat gy haar broeder zyt; dat gy haar huwlyksgoed

In handen hebt, vergun, daar 't u geen nadeel doet,

Dat ik haar beider liefde op 't spoedigst moog' bekroonen.

DELANCOUR, *haastig.*

'k Verzoek, u daaromtrent zo haastig niet te toonen.

Laat deze zaak aan my.

Mev. DELANCOUR.

Zo weigert gy my dan

Dat ik uw zuster huwe aan een beminlyk man?

DELANCOUR.

Integendeel.

Mev. DELANCOUR.

Is 't dan...

DELANCOUR.

Verfchoon me, ik moet vertrekken;

'k Zal by myn wederkomst wel nader u ontdekken...

Vaarwel.

Z E V E N T I E N D E T O O N E E L.

Mev. DELANCOUR.

W at zal dat zyn? — 'k begryp zyn oogmerk niet. —
 Zou dan myn man — maar neen hy zal my dat verdriet
 Niet aandoen: — zyn verstand, zyne eedle wys van denken...
 Het kan niet mooglyk zyn dat hy zyn deugd zou krenken.

A G T T I E N D E T O O N E E L.

Mev. DELANCOUR, ANGELICA.

A NGELICA, *zonder Mev. Delancour te zien.*
 Ach! sprak ik thans Marton!

Mev. DELANCOUR.

Myn zuster!

ANGELICA, *moelijelyk.*

Wel Mevrouw?

Mev. DELANCOUR, *vriendlyk.*

Waar gaat gy zuster?

ANGELICA, *op den zelfden toon.*

k' Ging — Mevrouw —

Mev. DELANCOUR.

Hebt gy berouw

Dat ik u hier ontmoet? gy schynt verward van zinnen?

ANGELICA.

Dat moet ik zyn.

C 3

Mev.

Mev. DELANCOUR.

Om my?

ANGELICA.

Mevrouw breng u te binnen...

Mev. DELANCOUR.

Hoor kind, zo het ontwerp van 't klooster u ontstelt,
Weet dan dat ik 'er my, al waar 't ook met geweld,
Zal tegen kanten, en u aan hun magt onttrekken.

ANGELICA, *ter zyde en weenende.*

Wat is zy valsch!

Mev. DELANCOUR.

Gy weent! — ik bid wil my ontdekken

Wat smart gy thans gevoelt.

ANGELICA, *ter zyde.*

Zy heeft my snood misleid.

Mev. DELANCOUR.

Wat deert u? spreek myn kind, waarom is 't dat gy schreit?

ANGELICA, *met verontwaardiging.*

De staat myns Broeders doet me, en wel met reden, klaagen.

Mev. DELANCOUR.

De staat uws Broeders!

ANGELICA.

't Is onnoodig dit te vraagen:

Gy weet het best van all' hoe thans zyn zaaken staan.

Mev. DELANCOUR.

Wat zegt ge! — ik bid verklaar!.... helaas wat gaat my
Spreek tog Angelica! (aan! —

ANGELICA,

Dat zal onnoodig weezen.

Mev. DELANCOUR.

Ge ontroert myn ziel.— Nog eens verban myn angstigvreezen!

NEGENTIENDE TOONEEL.

De voorigen, GERONTES, PICARD.

Picard! GERONTES. *Hy roept.*

PICARD, *uit het vertrek van Gerontes komende.*
Mynheer! Mynheer!

GERONTES.
Nu? Dorval?

PICARD.

Wacht u reeds.

GERONTES.

Waar?

PICARD.

In uw kamer, Heer.

GERONTES.

Hoe schurk, moet gy my steeds

Ontrusten? Dorval wacht me en gy komt het niet melden?

PICARD.

Ik had geen' tyd Mynheer.

GERONTES.

Ja, dat gebeurt niet zelden.

(Mev. Delancour, en Angelica gewaar wordende, spreekt hy tegen de laatstgemelde, hoewel hy zig bestendig naar Mev. Delancour wendt. Zo dat zy duidelyk kan hooren wat hy zegt.)

Wat doet gy hier? Het is myn zaal Angelica;

Ik wil dat gy noch uw geslacht hier kome. — Ga. —

Verstaat gy my?

ANGELICA.

Myn Oom!...

GERONTES.

Vertrek; wil my niet hoonen.

40 DE WELDAADIGE KNORREPOT;
T W I N T I G S T E T O O N E E L.

Mev. DELANCOUR. GERONTES. PICARD.

Mev. DELANCOUR.
Mynheer, ik bid wil myn vrypostigheid verſchoonen!
GERONTES, *zig keerende naar de zyde waar Angelica
uitgegaan is, wendt zig vervolgens van tyd tot tyd naar
Mev. Delancour.*

Dat is byzonder! — welk een ſtouthed! — durft men my
Hier laſtig vallen! — Hoe! — ben ik zelfs hier niet vry!
Daar is een andre trap om af te gaan; — kan 't weezen!
Ik zal de deur voortaan toefpykren. — Hy moog' vreezen
Die my verſtooren komt.

Mev. DELANCOUR.

Ik heb zulks niet getracht;

Mynheer het belge u niet. . .

GERONTES, *in zyn vertrek willende gaan tracht*

*Mev. Delancour niet te pafſeeren, en zegt tegen
Picard.*

Gy zegt dat Dorval wacht?

PICARD.

o Ja Mynheer.

Mev. DELANCOUR.

Laat ik u tog niet wederhou' en.

GERONTES. *Mev. Delancour voorbygaande,
groet haar ſlaauwlyk.*

Uw dienaar.

(Hy gaat in zyn vertrek verwaards Picard hem volgt.)

EEN-ENTWINTIGSTE TOONEEL.

Mev. DELANCOUR.

Kan men wel een vreemder mensch aanschouwen!

Welk een karakter! — doch dat is het niet alleen,

Dat myne ziel ontrust; maar 't onverwacht geweest;

De wreede taal die my Angelica deed hooren,

Brenkt me in vertwyfeling; — wat lot is my beschoren!

Ik vrees en wensch de reên te ontdekken van haar smart;

Helaas! ik schrik'er voor. — Hoe angstig is myn hart!

Einde van het Eerste Bedryf.

42 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

T W E E D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

GERONTES, DORVAL.

Kom laat ons speelen, en het verder twisten staaken.

GERONTES

DORVAL.

Maar het betreft uw' Neef.

GERONTES.

'k Moei my niet met zyn zaaken:

Hy is een zot, een slaaf, die al zyn goed verteert
Ter liefde van zyn vrouw, waardoor hy zig verneert.

DORVAL.

Bedaar, bedaar myn vriend.

GERONTES.

Het zal myn zinnen krenken.

't Is altoos van dien Neef.

DORVAL.

Gy moet daar 't best van denken.

GERONTES, *zitten gaande.*

Kom, kryg een' stoel voor u.

DORVAL, *op een medelydenden toon, terwijl
hy met den stoel nadert.*

Helaas! het doet my leed:

Die arme jongen!

GERONTES.

Kom, zyt ge eindelyk gereed?

Hervatten wy den zet van gistren; niet te kniezen.

DORVAL, *op den zelfden toon.*

Indien het u behaagt; maar gy zult hem verliezen.

GERONTES.

Ik weet wel beter, vriend.

DORVAL,

Ik zeg t u andermaal.

Gy zyt hem waarlyk kwyt.

GERONTES.

Ik lach wa met die taal:

'k Verzeker u van neen.

DORVAL.

Doe hem dan hulp ontvangen;

Want anders zal hy nooit voldoen aan uw verlangen.

GERONTES.

Wie? wie?

DORVAL.

Uw' Neef,

GERONTES.

Myn Neef. 'k Spreek immers van het spel.

Ga zitten.

DORVAL, *zitten gaande.*

'k Wil u thans voldoen; maar evenwel,

Hoor, eer wy verder gaan...

GERONTES, *haastig.*

Zult gy my eeuwig plaagen

Met Delancour?

DORVAL.

Misfchien.

GERONTES.

En ik zal 't niet vedraagen.

DORVAL.

Gy haat hem dan?

GERONTES.

Geenzins: ik haat geen fterveling.

DORVAL.

Maar zo gy dan niet wilt...

GERONTES.

Weêr de oude rekening?

Hoor Dorval, is 't haast uit? behaagt het u te speelen?

DORVAL.

Eén woord nog, en daarna, zal 'k u niet meer verveelen.

44 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

GERONTES.

Gy maakt my raazend. — Nu?

DORVAL.

Zyt gy niet ryk myn vriend?

GERONTES.

'k Bezit ten minsten meer dan 'k immer heb verdiend.

DORVAL.

Meer dan gy noodig hebt?

GERONTES.

Dat lyd geen tegenspreken;

En 't is ten dienst van hun dié deugd en yver kweeken;

Die arm zyn buiten schuld.

DORVAL.

En gy hebt van dien schat

Niets ovrig voor uw' Neef?

GERONTES.

Geen' penning, hoort gy dat?

DORVAL.

Nu by gevolg.

GERONTES.

En wat? — Hoe is dat uit te leggen?

DORVAL.

Dat gy hem haat.

GERONTES.

En ik zal by gevolg u zeggen,

Dat gy uw eigen taal niet eens verstaat: ik haat

Zyn slecht gedrag: zyn wys van denken doet hem kwaad.

Hem geld te geeven was hem in 't verderf te trekken.

Zyn toestand zal mischien zyn dwaasheid hem ontdekken.

Dat hy eerst wyzer worde en daarna zal myn hart

Hem weér erkennen, k ben bewoogen met zyn smart;

Maar zyn oprecht berouw moet zulks noodzaaklyk maaken.

DORVAL. *Na een windig gezweegen te hebben*

schynt hy overtuigd en zegt zacht.

Wel aan; kom speelen wy.

GERONTES.

Het ſchynt uw hart te raaken.

Weg weg.

DORVAL, *ſpeelende.*

'k Ben moeilyk

GERONTES.

Daar, de *Koning.*

DORVAL.

't Arme kind!

GERONTES.

Wie tog?

DORVAL.

Angelica.

GERONTES.

Ha, zy die my bemint?

(Hy houdt op met ſpeelen.)

DORVAL.

Zy heeft thans veel verdriet.

GERONTES.

Ik houd haar in gedachten.

Ik heb 'er in voorzien. Ik zal haar ramp verzachten

En ſchenken haar een' man.

DORVAL.

Ze is zo veel gunst wel waard.

GERONTES.

Zie daar een meisje recht gezeggelyk van aart

Voldaan!

DORVAL.

ô Ja, hy die haar zal ter vrouwe ontvangen,

Kan na geen grooter goed, geen grooter heil verlangen?

Haar inborst, zeden, haar beminnyk gelaat...

GERONTES.

Is 't niet uitmuntend! hè? wat zegt gy?

DORVAL.

Indedaad.

46 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

GERONTES. *Hy spreekt in zig zelve, staat daarna op, en roept.*

Hei! Dorval!

DORVAL.

Nu Mynheer?

GERONTES.

Hoor hier.

DORVAL, *opstaande.*

Wat moet ik hooren?

GERONTES.

Gy zyt myn vriend?

DORVAL.

Gewis.

GERONTES.

Kan u myn Nicht bekooren?

Ik schenk ze u.

DORVAL, *verwonderd.*

Wat, Mynheer?

GERONTES.

Verstaat gy 't niet? — myn Nicht.

DORVAL.

Hoe? — wie?

GERONTES, *haastig.*

Zyt gy dan doof? of houdt gy 't voor een' pligt

My steeds te ontrusten? spreek, wilt ge u met haar verbinden,

Dan is zy tot uw' dienst?

DORVAL.

'k Zou my bedroogen vinden:

Gy spot 'er meê.

GERONTES.

Geenzins: kom aan, geen tyd verspild.

'k Zal buiten 't huwlyks goed (zo gy haar hebben wilt)

Haar zo veel schenken, dat gy zonder zorg kunt leeven.

Wel nu, wat zegt ge 'er van? kunt gy hier tegenstreeven?

DORVAL.

Myn waarde vriend, gy doet my veel te groot eene eer.

GERONTES.

Uw deugd is my bekend; myn hart verlaagt niets meêr
Dan haar vóór mynen dood met u vereend te aanschouwen.

DORVAL.

Maar...

GERONTES.

Wat?

DORVAL

Haar Broeder? —

GERONTES.

Hoe! zou die u kwelling brouwen?

Haar Broeder zegt gy! — Hoor, ik ben het die haar lot
In handen heb en met haar mallen broeder spot. —
Besluit op 't oogenblik.

DORVAL.

Wie kan zo ligt besluiten

Tot zulk een grooten stap?

GERONTES.

Stel alle hinder buiten:

Indien gy haar bemint en zy 't u waardig acht;
Dit moet vooraf gaan, dan is alles reeds volbragt.

DORVAL.

Maar...

GERONTES.

Maar, alweêr een maar, wat zal het nu weêr weezen?

DORVAL.

Doet u het groot verschil van jaaren ook niet vreezen?
Ik ben reeds veertig, en de schoone Angelica
Pas zestien.

GERONTES.

Dat is niets; gy zyt nog jong, 'k versta

Wat gy wilt zeggen, maar wilt daarvoor tog niet schromen:
Zy is geen ligtekooi.

DORVAL.

En hebt gy wel vernomen

Of ze ook een ander heeft?

48 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

GERONTES.

Zy heeft 'er geen.

DORVAL.

Is 't waar?

Bleek u zulks duidelyk?

GERONTES.

Gelyk de dag zo klaar.

Kom, kom, besluiten wy, ik zal 't Contract doen maaken.
Zy is reeds de uwe.

DORVAL.

Ik bid...

GERONTES, *haastig.*

Wil tog dat talmen staaken;

Al dat geteem verveelt me.

DORVAL.

Is 't mooglyk! wilt gy dan...

GERONTES.

Uw heil bevorderen, u maaken tot een' man.

'k Schenk u het braafste meisje en honderd duizend kroonen.

Behalven 't geen' waardoor 'k myn blydfchap u zal toonen.

Dat all' maakt u nog boos!

DORVAL.

't Is meer dan ik verdien.

GERONTES, *haastig.*

Die zedigheit staat gek: wat mensch heeft ooit gezien...

DORVAL.

Maak u niet moeiljelyk; gy wilt het zo?

GERONTES.

Volkomen.

DORVAL.

't Is wel.

GERONTES, *verheugd.*

Waarachtig!

DORVAL.

Ja, uw gift wordt aangenomen;

Maar met beding.

GERONTES.
Wat dan?

DORVAL.
Dat het uw Nicht behaag'.

GERONTES.
Is't anders niet; dat dit den voortgang niet vertraag'.
Daarvoor sta ik u in. — Myn hart springt op van vreugde.

DORVAL:
Als ge eindlyk maar niet ziet dat ge u te vroeg verheugde.

GERONTES.
Geen nood, omhels my, kom; — myn waarde Neef!

DORVAL.

Myn hart

Erkent uw gunst myn vriend; zy baare ons nimmer smart.

T W E E D E T O O N E E L.

GERONTES, DORVAL, DELANCOUR,
vervolgends PICARD.

DELANCOUR. *Hy komt door de zydeur in; doch
zyn' Oom ziende en in 't voorbygaan hoorende, gaat
hy uit den weg, maar blyft aan de deur staan,
om te luisteren.*

Hoe, Dorval!

GERONTES.
Blyder dag smaakte ik nooit van myn leven:

DORVAL.

Ik dank uw vriendschap.

GERONTES.
'k Zal ze u steeds te kennen geeven.

Van daag zal alles in gereedheid zyn. Ik ga.
Naar myn' Notaris. — Wat geluk Angelica!

(Hy roept.)

Picard!

PICARD, *inkomende.*
Mynheer!

D

32-

50 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

GERONTES.

Myn hoed en stok; — t oe, zonder toeven.

DORVAL.

Ik ga zo lang naar huis.

PICARD, *die binnen gegaan is, komt weder; geeft*
Gerontes de hoed en rotting, en vertrekt andermaal.

GERONTES.

Neen dat zal niet behoeven.

Wacht slegts één oogenblik; want ik kom spoedig weér:

'k Wil met u eeten.

DORVAL.

'k Bid vergeef het my, Mynheer:

'k Heb thuis nog iets te doen; 'k moet ook nog brieven schryven;

'k Zal na den middag...

GERONTES.

Ik gebied u hier te blyven;

Ga in myn kamer, daar hebt ge alles by elkaër;

Picard is tot uw' dienst, dus is 'er geen gevaar:

Hy zal uw brieven wel bestellen.

DORVAL.

't Kan niet weezen.

GERONTES.

En als ik het begeer? — 'k weet niet wat u doet vreezen.

Picard is wys en trouw; 'k zal voor hem zorgen

DORVAL.

Nu,

Indien g y 't zo begeert.

GERONTES.

Ik wil 't volftrekt van u.

DORVAL.

Gy weet onze afspraak?

GERONTES.

Hoe, zoudt gy 't in twyfel trekken?

(Hem by de hand vattende.)

Op 't woord van eer.

DOR-

DORVAL.

't Is wel.

GERONTES, *vertrekkende.*

't Zal my tot vreugd verftrekken,

Myn waarde Neef.

(*Delancour vertoont op 't hooren van de laaste woorden eenige blydfchap.*)

DERDE T O O N E E L.

DELANCOUR, DORVAL.

DORVAL, *in zig zelve.*

ó Ja, 't fchynt indedaad eendroom.

Ik trouwen! ik die steeds voor 't lastig huwlyk fchroom!

In waarheid dit is vreemd.

DELANCOUR, *zeer verheugd.*

Myn vriend, wil my verfchoonen,

Zo ik myn dankbaarheid u niet genoeg kan toonen.

DORVAL.

Waar voor?

DELANCOUR.

'k Heb't wel gehoord, myn Oom bemint my weêr;

Beklaagt myn lot; fchenkt my zyn vriendschap als wel eer.

Spreekt zyn' Notaris; heeft u reeds zyn woord gegeven;

Dank hebbe uw zorg, Mynheer; ik zal gelukkig leven.

DORVAL.

Gy vlyt u zonder grond.

DELANCOUR.

Hoe dat?

DORVAL.

Daar is niets aan.

DELANCOUR

Waarom bedriegt gy my? 'k heb alles wel verftaan.

DORVAL.

Dat kan wel zyn; nogthans zyt gy gewis bedroogen:
 Wy spraken niet van u, mischien wordt myn vermogen
 Nog wel zó groot dat ik u waarlyk dienst kan doen;
 Maar thans vermag ik niets.

DELANCOUR, *een weinig haastig.*

Ik kan zulks niet bevroên.

Waarop heeft hy u dan zyn woord van eer gegeeven?

DORVAL.

Ik zal 't u zeggen vriend. — Hy wil dat ik myn leven
 Met uwe zuster in het huwlyk slyten zal.

DELANCOUR, *verheugd.*

Myn Zuster! — zult gy 't doen? — Wat wonderlyk geval! —
 Stemt gy 'er in, myn Vriend?

DORVAL.

Zó 't u niet kan misshaagen.

DELANCOUR.

Ik ben verrukt, ó vreugd! 'k behoef nu niet te vraagen
 Of gy het huwlyks goed... verstaat gy my?

DORVAL.

ó Ja;

Doch zwygen wy daar van.

DELANCOUR.

Myn waarde Angelica

De vrouw van Dorval! 'k zal 't met al myn hant gedoogen.
 Och! dat ik u omhelze! — Ik ben gantsch opgetoogen.

DORVAL.

Uw Oom zal, naar ik gis, in deez' gelegenheid...

DELANCOUR.

Ik ben gelukkig! welk een lot is my breid! —

'k Ging naar myn' Procureur, maar kreeg hem niet te spreken;
 Doch na deze ommekeer laat ik het zorgen steeken.

VIERDE TOONEEL.

De voorigen, Mev. DELANCOUR.

DELANCOUR, *zyn vrouw te gemoet gaande.*

Mevrouw! —

Mev. DELANCOUR.

Ik wachte u reeds: ik had uw stem gehoord.

DELANCOUR.

Verheug u: zie den man die my, die elk bekoort;
Die onze broeder wordt; daar binnen weinig dagen
De schoone Angelica zyn waarden naam zal draagen.

DORVAL.

't Zal my veel eer zyn zo uw stem in deze zaak
Myn wensch bevordren wil, Mevrouw.

Mev. DELANCOUR.

Met veel vermaak

Mynheer: het baart my vreugd; ik wensch u s'Hemels zegen.

(Ter zyde.)

All' wat ik hoor maakt my ten uitersten verlegen:

De zaaken van myn' man —

DELANCOUR.

Weet uwe aanstaande vrouw

Reeds van haar huwlyk?

DORVAL.

Neen.

Mev. DELANCOUR, *ter zyde.*

Zy weet niet van haar trouw!

't Is Delancour dan niet, die 't voorfloeg, naar ik reken.

DELANCOUR.

Wilt gy haar zien?

DORVAL.

o Neen: men moet haar niet verstoeken

Van 't recht dat ze op zigzely' ten allen tyd' behoudt.

Verwittig haar vooraf, dat, zo zy met my trouwt,

54 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

Volstrekt geen andre keus haar zinnen moet behaagen.

DELANCOUR.

Wat andre keus, Mynheer?

DORVAL.

Dat zult gy moeten vraagen.

Misfchien wordt zy bemind.

DELANCOUR.

Draag daarvoor tog geen zorg:

Zy kent uw' staat, uw deugd; — ik blyf u voor haar borg;
Ik zal haar spreekken gaan.

DORVAL.

Die moeite zou niet baaten:

Wy moeten 't gantsche werk Gerontes overlaaten.

DELANCOUR, *koel.*

't Is wel.

Mev. DELANCOUR, *ter zyde.*

'k Begryp het niet.

DORVAL.

'k Zal in zyn kamer gaan,

Om daar te schryven, hy heeft my zulks toegeftaan;

Ja zelfs bevolen, hem daar weder afte wachten.

Vaarwel; wy zullen straks al 't noodige betrachten.

(Hy gaat in 't vertrek van Gerontes.)

VYFDE TOONEEL.

DELANCOUR. Mev. DELANCOUR.

Mev. DELANCOUR.

Gy zyt het niet naar 'k merk, van wien Angelica
Een' man ontvangt?

DELANCOUR, *vrylegen.*

Zo is 't: myn Oom...

Mev. DELANCOUR.

Uw Oom!

DELANCOUR.

O Ja.

Mev. DELANCOUR.

En sprak hy wel met u? heeft hy wel eens vernomen
Of 't met uw' zin is?

DELANCOUR, *een weinig haastig.*

Ja, 't is met myn' zin, volkomen.

'k Ben niet gehoond, of hebt gy Dorval niet gezien?
Heeft hy 't my niet gezegd?

Mev. DELANCOUR, *mede een weinig haastig.*

Het is van hem misfchien

Slechts een beleefdheid; moest uw Oom het u niet vraagen?

DELANCOUR, *verlegen.*

Dat is —

Mev. DELANCOUR.

Dat is? — ik merk dat wy hem steeds mishaaen.

DELANCOUR, *haastig.*

Maar gy neemt alles op zyn ergst, hierdoor, Mevrouw,
Wordt ge onverdraaglyk, en als ik u raaden zou...

Mev. DELANCOUR, *met spyt.*

Ik onverdraaglyk! ik! en gy doet my zulks hooren?

(Teder.)

Ach! waarde Delancour! zie hier het uur geboren
Waar in ik u mishag; 'k geloof dat thans uw hart
Zig zelv' en my vergeet, door overmaat van smart.

DELANCOUR, *ter zyde.*

't Is niet dan al te waar. —

(Tegen Mev. Delancour.)

Kunt gy het my vergeeven?

Voortaan zal ik u nooit, hoe 't gaan moog', wederstreeven.

Maar is 't karakter van myn' Oom u niet bekend?

Moet ik te vooren met hem twisten, of in 't end

Myn Zuster spyt aan doen? zal ik haar tederheden

Doen zwygen? kan zy zig aan beter man besteeden?

Gerontes zelf heeft hem verkoozen, dus zyn wy,

D 4

Hoe

56 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

Hoe ook 't geval zig keer', van alle zorgen vry.

Mev. DELANCOUR.

Welan, 't mishaagt my niet, bestuur voortaan de zaaken,
't Zal u voor my gewis beminnelyker maaken.

'k Prys uwe infchiklykheid; maar zeg my eens, wie al
Den toefsel tot den echt uws vriends, bezorgen zal?

Zou 't niet welleevend zyn uw' Oom zulks op te draagen?

DELANCOUR.

Gy hebt gelyk. — All' wat gy zegt kan my behaagen;
Doch daar is tyds genoeg voorhanden.

Mev. DELANCOUR.

Hoor, Mynheer;

'k Bemin Angelica, maar zy moest zig deze eer

Ook waardig maaken; ver van my dus laag te hooopen;

Doch ze is uw Zuster, 'k wil de ondankbre des verschoonen.

DELANCOUR.

Hoe! zy ondankbaar! zy! myn Zuster!

Mev. DELANCOUR.

't Lust my niet

U zulks te toonen; want het baarde u ligt verdriet.

'k Zal haar verzoeken een verklaring my te geeven,

Van 't geen...

DELANCOUR.

Van wat?

Mev. DELANCOUR.

Bedaar, gy moet uw drift weêrftreeven;

Heb slechts geduld, Mynheer.

DELANCOUR, *haastig.*

Neen, 'k wil dat gy 't ontdekt.

Mev. DELANCOUR.

Wel aan, ik zal, schoon 't u mischien tot finart verliet,
Gehoorzaam zyn.

DELANCOUR, *ter zyde.*

Zal ik dan eeuwig moeten vreezen!

Mev

Mev. DELANCOUR.

Uw Zuster....

DELANCOUR.

Nu?

Mev. DELANCOUR.

Moet met uw' Oom in afspraak weezen.

DELANCOUR.

Waarom?

Mev. DELANCOUR.

Om-dat zy durft verhaalen, tot myn fmaad,

Dat alle uw zaaken in de war zyn; ja...

DELANCOUR, *ontfeld en verwonderd.*

Dit gaat

Wat al te hoog, Mevrouw, en zult gy het gelooven?

Myn zaaken in de war!

Mev. DELANCOUR.

Geenzins; 't geen daarenboven

My zeer verwonderd, is, dat zy my stout beticht,

Dat ik, hoe smart my zulks! door 't schenden van myn' pligt

U zo ver heb gebragt; of dat voor 't minst myn leven,

Myn wyz' van denken, u den doodfteeke heeft gegeven.

DELANCOUR.

Wie! gy? beticht zy u?

Mev. DELANCOUR.

Dit belge u niet, myn hart;

Ik zie wel dat zy dwaalt.

DELANCOUR, *met vervoering.*

Het baart me een bitere smart,

Vermits het u betreft.

Mev. DELANCOUR.

Zou zulks u droevig maaken!

Voor my ik acht het niet, en 't zal myn hart niet raaken.

Ik gis met reden dat uw Oom het heeft verspreid.

DELANCOUR.

Myn Oom, δ neen: hy heeft te veel bescheidenheid;

58 DE WELDAADIGE KNORREPOT

Hy is niet kwaad van aart.

Mev. DELANCOUR.

Hoe zou zulks mooglyk weezen!

Hy is niet kwaad van aart! — 't Is hem te veel gepreezen
Zo even heeft hy my nog laag behandeld, maar,
'k Vergeef het hem.

DELANCOUR.

Uw deugd wordt daardoor openbaar.

ZESDE TOONEEL.

De vorigen, EEN KNECHT.

DE KNEGT.

Mynheer! een Brief.

DELANCOUR, *driftig.*

Geef hier.

(De knecht vertrekt.)

ZEVENDE TOONEEL.

DELANCOUR, Mev. DELANCOUR.

DELANCOUR, *ter zyde.*

Van wien! — welk eene ontroering!

't Is van myn' Procurcur.

Mev. DELANCOUR, *hem aanziende.*

ô Hemel; wat vervoering! —

Wie is het die u schryft?

DELANCOUR.

Een oogenblik geduld. —

*(Hy gaat ter zyde; leest den Brief, zucht, en geeft
tekens van groote droefheid.)*

Mev

Mev. DEANCOUR, *ter zyde.*

't Is of die brief zyn ziel met doodlyke angst vervuld.

DELANCOUR, *na gelezen te hebben.*

Ik ben verloren!

Mev. DELANCOUR, *ter zyde.*

Och wat heeft men hem geschreeven!

DELANCOUR, *ter zyde, met de uiterste ontsteking.*

Beklaagenswaarde vrouw! helaas! hoe zal zy beeven! —

Zal ik 't haar zeggen; 'k heb geen moeds genoeg. *o* neen, —

In welk een' jammerpoel van duizend eisykheên

Lig ik verzonken!

Mev. DELANCOUR, *schreiende.*

Ach! myn Delancour! myn waarde!

Zeg my tog wat 'er is! of ben ik dan op aarde

Niet al uw troost, uw heul, uw eenigste vriendin?

DELANCOUR.

Daar, zie myn' staat; — lees zelf.

(Hy werpt den brief op tafel.)

o Hemel! Hemel! in

Wat toestand is myn hart!

(Hy vertrekt in de uiterste droefheid.)

AGTSTE TOONEEL.

Mev. DELANCOUR.

(Zy staat eenige oogenblikken spraakloos, ontsteld en be-

droefd; eindelyk valt zy op een' stoel, die by de ta-

fel staat neder; zucht, neemt den brief op en

herhaalt de woorden van haar' man.)

„Lees zelf!“ — kan ik het leezen? —

Ik durf het niet bestaan. — Ik beef. — Wat moet ik vreezen! —

(Zy opent den brief en leest.)

60 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

MYNHEER!

Allès is verlooren: uwe schuldeifchers hebben niet willen tekenen; het vonnis is bekrachtigd; het zal UEd, getekend, gezonden worden. — Zyt op uw hoede: er is priife du corps verleend.

(Zy blyft eenige oogenblikken als roereeloos, en zucht, De trekken in haar gelaat geeven de hevigfte smart te kennen; zyftaat vervolgens op; houdt den Brief in haare handen, en zegt.)

Wat hoor ik! Hemel! ach! wat eiflyk ongeluk!
 Myn man met fchuld belaan! — in 't hevigt van den druk
 Gevaar te loopen van zyn vryheid te verliezen! —
 Zyn vonnis reeds geveld! — helaas, wat zal ik kiezen? —
 Doch, — hoe kan 't mooglyk zyn! — geen dobbelaar! — geen
 man

Voor kwaad gezelfchap, 't welk het hart bederven kan! —
 Geen dronkaart! — Maar, zou ook zyn eertyds groot ver-
 mogen (gen!

Door my verfpild zyn? — ach! wat nacht bedwelmt myn oo.
 Wat felle donderslag treft myn verbysterd oor! —
 My dunkt dat ik alreê de wreedfte fmaadreên hoor; —
 Dat my Angelica-verwyt; — 'k breng my te binnen
 Hoe my Gerontes haat! — de dwaaling die myn zinnen
 Zo lang betoverde is in waarheid thans verkeerd: —
 'k Zie onzen misflag klaar. — Wat zyn wy diep verneêrd!
 Een dwaaze liefde deed myn' man zig zelf' vergeeten, —
 Myne onërvaarenheid; — doch hy moest beter weeten; —
 Ja, Delancour heeft fchuld. — Maar, ben ik zelf' wel vry?
 Ben ik óók fchuldig? — Ja, ik ben het meer dan hy. —
 Wat midlen zyn er om bytyds dit kwaad te weeren? —
 Zyn Oom alleen; — o ja, zyn Oom kan 't onheil keeren. —
 Doch zal myn Delancour, in 't aaklig oogenblik
 Van droefheid, grieveude angst, en doodelyke fchrik,

Instaat zyn — maar deed ik hem tot dat uiterst komen?
 Waarom dan ga ik niet? — ach! durfde ik zonder schroomen
 Hem vinden gaan; durfde ik, voor hem ter neêr geknield,
 Hem smeeken! — neen, geen hoop; byna door smart ontzield
 Zal ik niets dan zyn smaad en zyn verachting hooren.
 Doch stellen we ons het lot van Delancour te vooren;
 Wat is zyn toestand wreed!

(*Na zig bedacht te hebben.*)

Ik ga Gerontes zien.

Och wilde hy aan ons zyn raad' en bystand biên!

N E G E N D E T O O N E E L.

Mev. DELANCOUR, MARTON.

MARTON.

Wat doet gy hier, Mevrouw? k vrees voor het dierbaar leven
 Van uwen echtgenoot.

Mev. DELANCOUR.

Helaas! gy doet my bescven;

Ik vlieg tot zyn behoud.

T I E N D E T O O N E E L.

MARTON.

Welk een verwarde zaak!

Doch zo zy schuld heeft, dan verdient die vrouw van smaak...
 Maar zacht, wie zie ik daar!

62 DE WELDAADIGE KNORREPOT;
ELFDE TOONEEL.

MARTON, VALERIUS.

MARTON.

Gy kunt niet slechter komen
Dan nu Mynheer.

VALERIUS.

Ik heb het droevig nieuws vernomen.
'k Was by zyn' Procureur; bood hem myn beurs, ja meer;
Zelfs myn Credit.

MARTON.

Gy zyt een odelmoedig heer.

VALERIUS.

De hoop op uitkomst is gewis geheel verlooren.
Spreekt hy zyn' Oom?

MARTON.

Deze is, naar my de knecht deed hooren,
By zyn' Notaris.

VALERIUS.

Hoe!

MARTON.

Hy heeft altoos het een
Of ander aan de hand; zulks is niet ongemeen. —
Spraaft gy hem gaarne?

VALERIUS.

o Ja, ik wil ik moet hem spreeken.
Na my het ongeluk zo duidlyk is gebleeken,
Wil ik myn best doen: 'k ben alleen en heb meer goed
Dan noodig is; 'k bemin met een oprecht gemoed,
De schoone Angelica; 'k wil aan haare eerbare zeden,
My huwen, dus moog' zy haar huwlyks goed besteden
Om een' rampzalige te helpen uit den nood,
Ik bied het daartoe aan.

MARTON.

Uw liefde is waarlyk groot.

VALERIUS.

Darf ik my vlyen...

MARTON.

Ja, en 'k zal 't u duidlyk toonen.

Gerontes, om de deugd van zyne Nicht te loonen,

Zal haar door 't huwelyk verbinden.

VALERIUS.

Hoe! is 't waar!

Wil hy thans dat zy huwe?

MARTON.

O Ja Mynheer.

VALERIUS.

Deez' maar

Ontroert myn ziel; want zo hy zulks heeft voorgenomen,

Staat ook de keuze aan hem, en ik heb 't all' te schroomen.

MARTON, *na een oogenblik toevens.*

Dat zou wel kunnen zyn.

VALERIUS.

Is dit nu troost voor my?

MARTON.

Gewis; en waarom niet?

(Zig naar de deur keerende.)

Kom, Juffrouw, 't is hier vry.

T W A A L F D E T O O N E E L.

De voorigen, ANGELICA.

ANGELICA.

k Ben zeer ontfeld, Marton.

VALERIUS.

Wat kon u dus ontstellen?

64 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

ANGELICA.

Myn arme broeder! och!

MARTON.

Wilt ge u op nieuw weer kwellen?

ANGELICA.

Hy is wat meer gerust.

MARTON.

Hoor eens naar my, myn kind.

Mynheer Valerius, die u oprecht bemint,

Hecft me een gelukkig nieuws voor u en hem doen hooren.

ANGELICA.

Ook voor myn' Broeder?

MARTON.

't Heil u door zyn deugd beschooren

Is uwe liefde waard.

VALERIUS, *zacht tegen Marton.*

Ontdek haar niets.

(Tegen Angelica.)

Myn hart,

Dat voor uw wedermin de zwaarste rampen tart,

Kan niets bestaan dat gy niet dubbel waard' zoudt weezen.

MARTON.

Men spreek' Gerontes eerst.

ANGELICA:

Zoudt gy, gy die voor dezon

By hem myn voorspraak waart...

MARTON.

'k Begryp u, zou ik niet;

Met al myn hart myn kind: ik deel in uw verdriet.

Maar, als ik 't wel bedenken, wat zal ik hem tog zeggen? —

Kom, laat ons alles eerst met aandacht overleggen. —

Maar zacht, wie hoor ik daar?

(Zy gaat naar de deur van Gerontes kamer en komt

te rug.)

't Is Dorval!

(Zy)

(Tegen Valerius.)

Pak u weg;

Ga in myn kamer; volg in alles 't geene ik zeg.

VALERIUS.

Zo gy uw' Broeder ziet...

MARTON.

Ei kom tog, zonder toeven;

Voort, voort van hier.

(Zy trekt hem voort en gaat met hem binnen.)

ANGELICA.

Dat zou myn hart nog meer bedroeven.

(Zy wil vertrekken.)

DE RTI ENDE TOONEEL.

ANGELICA, DORVAL.

Blyf, blyf, Mejjuffrouw blyf! — Angelica!

ANGELICA, terug komende.

Mynheer!

DORVAL.

Hebt gy uw' Oom gezien?

ANGELICA.

ô Ja, Mynheer.

DORVAL.

Wanneer?

ANGELICA.

Deez' ochtend.

DORVAL.

Vóór dat hy van huis ging zou ik denken?

ANGELICA.

ô Ja, Mynheer.

DORVAL.

Hy fchynt u al zyn gunst te fchenken.

Is hy reeds wederom?

E

AN-

65 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

ANGELICA.

o Neen, Mynheer.

DORVAL, *ter zyde.*

Heur hart

Is waarlyk zeer oprecht, hoe ook door 't lot benard.

Zy weet nog niets.

ANGELICA.

Mynheer verschoon me, indien myn reden

U belgen; zyn 'er thans geen nieuwe omstandigheden

Die my betreffen, by myn' Oom door u gehoord?

'k Weet dat gy by hem waart.

DORVAL.

Ja: dat gy hem bekoort;

Dat hy u lief heeft, en ten hoogften is genegen.

ANGELICA, *zedig.*

Och hy is goed.

DORVAL.

Hy schynt uw heil zelfs te overweegen. —

In ernst, hy denkt aan u.

ANGELICA.

't Is een geluk voor my.

DORVAL.

Hy denkt reeds op uw' echt.

ANGELICA, *zeer zedig.*

't Staat hem volkomen vry:

Zyn wil strekt my ten wet.

DORVAL.

Wil 'k u nog meer ontdekken? —

'k Ben zeker dat het u tot groote vreugd zal strekken.

Weet dat hy reeds voor u een' man verkoozen heeft.

ANGELICA, *ter zyde.*

o Hemel! 'k vrees!

DORVAL, *ter zyde.*

't Schynt dat zy heimlyk hier voor heeft.

ANGELICA, *beevende.*

Durfde ik u vraagen...

DORVAL.

Wat, Mejuffrouw? staak dat vreezen.

ANGELICA.

Is hy by u bekend, hy die myn deel zal weezen?

DORVAL.

O Ja, gy kent hem ook.

ANGELICA.

Ik ken hem ook! wat vreugd!

DORVAL.

Voorzeker kent gy hem.

ANGELICA.

Mynheer! — verschoon myn jeugd; —

Ik verg u reeds te veel.

DORVAL.

Gy kunt my niet mishagen;

Spreek vry.

ANGELICA.

Durf ik u naar des jongmans naam wel vraagen?

DORVAL.

Zyn naam, Mejuffrouw?

ANGELICA.

Ja, Mynheer, zo gy dien weet.

DORVAL.

Maar — zo 't in alles juist geen jongman was?

ANGELICA, *ter zyde.*

Wat leed!

DORVAL.

Gy zyt verstandig, stemt in all' de handelingen

Uws Ooms....

ANGELICA, *ontroerd.*

Denkt gy Mynheer, dat hy my ooit zou dwingen?

DORVAL.

Wat noemt gy dwingen?

ANGELICA, *met drift.*

Maar — in weerwil van myn hart —

Hy is zo goed! wie heeft hem tot myn wreede smart

Dien raad gegeven? die party tog voorgeslagen?

68 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

DORVAL, *een weinig fcherp.*
Maar die party — zou u zyn keur zo zeer mishaa-gen?
Zo ik het nu eens waar'

ANGELICA, *met vreugd.*
Te beter was 't, Mynheer.

DORVAL, *vergenoegd.*
Te beter was 't!

ANGELICA.
ô Ja: gy zyt een man van eer;
Aandoenlyk, vol van deugd; indien ik kon vertrouwen
Dat gy het waart, Mynheer, zou 't my geen zorgen brouwen.
Zo gy myn' oom deez' raad gegeven hebt; hy my
Reeds uitgehuwlykt heeft, raak ik wel weder vry.
Uwe edelmoedigheid...

DORVAL, *ter zyde.*
Kan 't wel oprechter weezen! —

Angelica!

ANGELICA, *droevig.*
Mynheer!

DORVAL.
Gy doet my billyk vreezen;
Vooringenomenheid regeert misfchien uw hart.

ANGELICA, *met vervoering.*
Helaas, Mynheer!

DORVAL.
't Is klaar.

ANGELICA.
Heb meêly' met myn smart!

DORVAL, *ter zyde.*
Ik heb het wel gezegd; gelukkig dat myn liefde
Nog niet geworteld is, hoewel haar deugd my griedde.

ANGELICA.
Gy zegt my niets, Mynheer?

DORVAL.
Mejuffrouw! —

ANGELICA.

Zou de geen,
 Voor wien ik ben gefchikt, fchoon tegen alle reën,
 Zou hy op uwe hulp en voorspraak kunnen roemen?

DORVAL.

Zo wat.

ANGELICA, *met drift, en op een verzekerenden toon.*

Ik waarfchouw u; ik zal zyn liefde doemen;
 Ik zal hem haaten.

DORVAL, *ter zyde.*

Hoe beminlyk is de deugd

Van openhartigheid!

ANGELICA.

Verschoon myn teedre jeugd!

Zyt mededogend! zyt grootmoedig! hoor myn smeeken!

DORVAL.

Wel nu, ik zal het zyn; — 'k beloof voor u te fpreken;
 Gy zult voldaan zyn, zo myn vriendschap iets vermog.

ANGELICA, *verblyd.*

'k Zal u gelyk my zelv' beminnen na deez' dag.

DORVAL, *vergenoegd.*

Onnozel mysje!

ANGELICA, *vervoerd.*

Ik kus uw hand: gy zyt myn vader.

DORVAL.

Myn waarde dochter!

V E E R T I E N D E T O O N E E L.

*De voorigen, GERONTES.*GERONTES, *op een gulhartigen toon.*

Goed! couragie! 't komt al nader;

Ga voort zo kinderen.

70 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

(*Angelica gaat geheel verlegen ter zyde, terwyl Dorval glimlacht.*)

Maar wat is dit! — Hoe nu!

Belemmert u myn komst? ik prys u, zyt niet schuw.
Gy, Dorval, deed zeer wel, myn Nicht vooraf te spreken.
Uwe onderlinge liefde, is my thans klaar gebleeken.
Kom, toe, Angelica, omhels uw' Bruidegom.

ANGELICA, *verwonderd en verflagen.*
Ik beef.

DORVAL, *ter zyde en glimlachende.*
Zie daar 't geheim door hem ontdekt.

GERONTES, *driftig tegen Angelica.*

Zie óm.

Hoe! wat betekent dat? welk een ontydig vreezen!
Als ik niet hier ben schynt gy 't met hem ééns te weezen;
En als ik kom, dan wykt ge en ziet hem zelfs niet aan!
Kom nader.

(*Tegen Dorval.*)

Toe, gy ook.

DORVAL, *lachende.*

Zacht, vriend, laat my begaan.

GERONTES.

Ja, ja, gy lacht, gestreeld door 't zoet dat gy zult smaaken;
Lach vry; maar die niet lacht dan om my dol te maaken,
Behaagt my niet. Mynheer de lacher, hoor naar my!

DORVAL.

Hoor zelf.

GERONTES, *tegen Angelica.*
Ei nader tog!

(*Hy wil haar hand vatten.*)

ANGELICA, *schreiende.*

Myn Oom!

GERONTES.

Die talmery...

Hoe

Hoe! huilt gy! wordt myn nicht een kind? of moet ik denken
 Dat zy 'er wat meê gekt; dat zou myne achting krenken.
 (Hy vat haar hand, noodzaakt haar op 't midden van het
 tooneel te komen. Vervolgens keert hy zig naar Dor-
 val en zegt met een soort van gulhartigheid.)
 Ik hou haar.

DORVAL.

'k Bid...

GERONTES, haastig.

Zwyg stil.

(Tegen Angelica, die hem iets wil zeggen.)

Stil zeg ik: hoort gy 't niet?

(Meer bedaard.)

'k Heb alles reeds bezorgd, en 't baart my geen verdriet.
 'k Wacht myn' Notaris, de minut is reeds geschreeven.
 Straks zal hy hier zyn.

DORVAL.

Maar, zo gy gehoor wilt geeven...

GERONTES.

Ik zeg u nog eens, zwyg. — Omtrent het huwlyks goed
 Beging myn Broeder (schoon dat niets ter zaake doet)
 Een' mislag, dat hy 't door zyn zoontje liet bewaaren;
 Want deze, zekerlyk geen groote vriend van spaaren,
 Is ongetwyfeld niet zeer eereylyk geweest.
 Hy had zyn vrienden; dan dit maake u niet bevreesd:
 Het moet 'er weêr zyn, ja ik wil daar borg voor blyven.
 Gy weet ik doe altoos het geene ik zeg beklyven.

ANGELICA, ter zyde.

Helaas! ik kan niet meer.

DORVAL, verlegen tegen Gerontes.

't Is alles goed... maar...

GERONTES.

Wat?

DORVAL, Angelica aanziende.

Mejuffrouw heeft nog iets...

72 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

ANGELICA, *beevende.*

Wie? ik! — Mynheer, ..

GERONTES.

Wel dat

Zy spreek, ik zal terstond, all' wat zy my kan zeggen,
Zo kort als mooglyk zy en grondig wederleggen.
Vermits all' 't geene ik wil, beveel en doe, alleen
Ten haaren dienst geschiedt.

DORVAL.

Ik zelf zal om die reën

Dan spreken.

GERONTES.

Hoe!

(Angelica gaat ter zyde, geheel ontzet, terwyl Dorval mede te rug wykt.)

Wat nu! gy hebt me uw woord gegeven.

DORVAL.

Op voorwaarde echter; 'k ben dus by myn woord gebleeven.

GERONTES, *tegen Angelica.*

Heeft men u tegen my kwaadaartig opgezet?

Heeft die laudankende, myn Nicht, het werk belet? —

Mevrouwe Delancour; — 'k zweer my te zullen wreken;

Op haar, op u...

(Hy drygt haar.)

DORVAL, *ernstig.*

Mynheer, hoor my één woord slechts spreken.

Gy hebt thans ongelyk.

GERONTES.

Hebt gy dan schuld?

(Angelica neemt dit oogenblik te baat, en vertrekt.)

DORVAL.

Gantech niet.

VYFTIENDE TOONEEL.

GERONTES, DORVAL.

GERONTES.
 Dus vindt all' wat 'er leeft vermaak in myn verdriet.
 Men hoort myn vriendschap en heeft my ten spot verkooren.

DORVAL.
 Maar hoor toch reden!

GERONTES.
 Neen, ik wil naar niemand hooren. —
 Ik ben een man van eer, en zyt gy 't ook, welaan; —
Zig onkeerende roept hy.)

Angelica!

DORVAL, *weg sluipende.* 150
 Hy mogt tot gramschap overlaan.

GERONTES.
 Waar is ze? Angelica!

ZESTIENDE TOONEEL.

GERONTES.

Wel wat vervloekte kuuren!
 Picard! Marton! Courtois! René! — Hoe lang zal 't duuren!
 Beef voor myn wraak! — Marton! — De duivel haal dat vee.
*(Hy keert zig om, en Dorval niet ziende, blyft hy verbadsd
 staan.)*

Hoe! hy verlaat my ook! — hé Dorval! Dorval! hé! —
 Ô Die onwaardigen! — ondankbren! — ongetrouwen! —
 Hé! komt 'er niemand dan! — hoe zal het hun berouwen! —
 Picard! Picard!

74 DE WELDAADIGE KNORREPOT;
Z E V E N T I E N D E T O O N E E L.

GERONTES, PICARD.

PICARD.

Mynheer!

GERONTES.
Hoe schurk! gy antwoordt niet?

PICARD.
Vergeef het my Mynheer! ik ben hier, als gy ziet.

GERONTES.
Elendige! 'k riep meer dan tienmaal.

PICARD.
Kan het weezen!

Dat spyt me.

GERONTES.
Ei, doet het, schelm?

PICARD, *ter zyde.*
Ziedaar my fraai gepreezen.

GERONTES.
Hebt gy myn' vriend gezien?

PICARD.
Ja wel.

GERONTES.
Nu voord; — waar dan?

PICARD.

Terwyl hy uitging.

GERONTES, *haastig.*
Goed; wat weet ge 'er verder van?

Hoe is hy uit gegaan?

PICARD, *ter zyde.*
Wat onveritandig vraagen!

(*Norsch.*)

Zo als men uitgaat.

GERONTES, *moetjelyk.*
Schelm! 'k laet my van u niet plaagen.

(*Hy*)

(Hy dreigt, en stoot hem weg.)

PICARD, achterwaards wykende.

Zendt gy my weg, Mynheer?

GERONTES.

Wegzenden! en waarheen?

(Hy stoot hem andermaal weg. Picard valt tusfchen de stoelen en de tafel; Gerontes loopt om hem te helpen, en doet hem opstaan.)

PICARD.

Ei my!

(Hy leunt op een' stoel. en geeft blyken van pyn te gevoelen.)

GERONTES, verleegen.

Wat deert u?

PICARD.

Och! ik ben gewond! — myn been! —

GERONTES, ter zyde, met nadruk.

Het doet my waarlyk leed.

(Tegen Picard.

Hoe is 't kunt gy nog loopen?

PICARD. Hy poogt te gaan, dat echter zeer kwalyk geschiedt.

'k Geloof van ja Mynheer.

GERONTES.

Toe ga dan.

PICARD, droevig

'k Wil niet hoopen

Dat gy my wegzendt Heer?

GERONTES, driftig.

In geenen deele; ga,

Ga spoedig naar uw vrouw; dat ze u verzorg':

(Hy wil hem geld geeven.)

Daar na

Kunt ge u verkwikken.

PICARD, ter zyde.

Och! wat edelmoedigheden!

76 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

GERONTES.

Daar neem het aan.

PICARD.

Mynheer, ik ben reeds wel te vreden;
De pyn vermindert wat, ik hoop het zal wel gaan;
Ik dank u, indedaad.

GERONTES.

Daar zeg ik, neem het aan.

PICARD.

Mynheer...

GERONTES, *haastig.*

Hoe nu! is dit uit trotsheid; uit verachting,
Of haat? dat weigeren gaat boven myn verwachting.
Of meent gy dat ik het uit nyd, met voordacht deed? —
Neem aan dan; toe neem aan; — het doet my waarlyk leed.
Neem aan; maak my niet dol.

PICARD.

Bedaar, 'k zal u vernoegen.

Heb dank, Mynheer.

GERONTES.

Nu kunt ge u by uw vrouw vervoegen.

Vertrek.

PICARD.

Ik zal Mynheer.

(Hy gaat als iemand die zig bezeerd heeft.)

GERONTES.

Daar is myn stok.

PICARD.

Mynheer...

GERONTES.

Neem aan: ik wil het zo.

PICARD. *Hy neemt den stok aan.*

Wat goedheid!

ACT-

AGTTIENDE TOONEEL.

GERONTES, MARTON.

Deze keer

Liep myne haastigheid te hoog: zy deed my beeven.
De droumel haal haar; 't is het eerst van al myn leven.

(Met groote stappen voordgaande.)

Maar Dorval heeft de schuld: hy zet myn gramschap aan.

MARTON

Mynheer, zo 't u behaagt kunt gy aan tafel gaan.

GERONTES, *zeer haastig.*

Loop voor sint felten; 'k heb geen trek, ik wil niet eeten.

(Hy gaat in zyn kamer.)

NEGENTIENDE TOONEEL.

MARTON.

Patience! — 'k zou van daag geen beter middel weeten;
Als zwygen; want om in Gerontes ongenaê,
Iets uittevoeren voor de droeve Angelica,
Zou tog onmooglyk zyn; Valerius moet wachten,
En komen morgen weêr. — Ik zal met yver trachten;
Den man te helpen; want myn hart is voor de jeugd
Een toevlucht in den nood; — behoudens eer en deugd.

Einde van het Tweede Bedryf.

DERDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

PICARD, MARTON.

Picard komt door de middendeur in, en Marton uit het vertrek van Delancour.)

Gy zyt dan naar ik merk reeds wederom geneezen?

PICARD, *met de rotting van Gerontes.*

Ja, 'k hink slechts wat: doch dat zal ook haast over weezen.
De ontfeltnis trof my meer dan wel 't gevoel der snart.
Ik ben 'er voor beloond: Gerontes heeft een hart,
Dat waarlyk deugdzaam is.

MARTON.

Zo brengen de ongelukken
Niet zeiden voordeel aan, hoe zwaar ze ons mogen drukken.

PICARD, *vergenoegd.*

Myn arme Meester! — 'k heb om zyn mildaadigheid
Geweend, hoewel zyn drift hem keer op keer verleidt.
Hy had, ik sta zulks toe, myn beenen kunnen breeken,
Maar schoon hy 't had gedaan, ik zou my tog niet wreeken;
'k Zou 't hem vergeeven.

MARTON.

't Is een man, gantsch ongemoen;
Zyn hart is deugdzaam, vol van toegenegenheên. —
Eén vuil gebrek nogthans ontluistert zyne dagen,
'k Meen, dat hy eeuwig knort.

PICARD.

Wie is volmaakt!

♫ Wie kan elk behaagen!

MARTON

MARTON.

't Is waar. — maar weet gy reeds Picard

Dat hy tot nog toeniets gegeeten heeft! — zyn hart, —
Ga zien wat hem tog deert.

PICARD.

Heeft hy niet willen eeten!

Waarom?

MARTON.

't Is me onbekend; ik kan u slechts doen **weeten**

Dat hier iets voorviel 't welk ons byfter heeft ontfteld.

PICARD.

Dat weet ik; want uw Neef heeft me alles reeds **verteld**.Maar heeft myn Meester ook bericht daarvan **bekomen?**

MARTON.

'k Geloof het niet.

PICARD.

Wel zo! heeft hy het niet vernomen!

Dat zal hem spyten.

MARTON

Ja, en de arme Angelica?

PICARD.

En dan Valerius?

MARTON.

Valerius?

PICARD.

Wel ja.

MARTON.

Die is hier steeds in huis, en wil ons niet **verlaaten**;Hy geeft den broeder moed, ja tracht hem te **bepraaten**;

Dat hy te vreden zy; hy ziet met tederheid

De zuster aan, die om haar noodlot bitter schreit.

Hy troost Mevrouw; deez' zucht, die wanhoopt, daar een **ander**,

Zig zelv' vergeet; in 't kort men klaagt hier met elkander.

Picard, ons huis is thans een chaös van verdriet.

PICARD.

't Is ongelukkig; — en myn Meester weet het niet!

Neem

80. DE WELDAADIGE KNORREPOT;

Neemt gy 't niet wel op u hem daarvan te onderrichten?

MARTON.

Ja; want wie anders tog zou men 'er toe verplichten?

Thans echter is hy veel te knorrig.

PICARD.

'k Zal eens zien;

'k Zal by hem gaan om hem zyn rotting aan te biên.

MARTON.

Dat 's goed; zie eens, Picard, of hy naar u wil hooren,

En stel hem 't ongeluk van zynen neef te vooren; —

Toe zie dat gy hem spreekt.

PICARD.

Ik zal het doen Marton,

En u berichten of ik op zyn hart iets won.

(Hy opent voorzichtig de deur van Gerontes vertrek; gaat binnen, en sluit dezelve achter zig toe.)

MARTON.

Ga zachjes tog Picard. — Hy is, met ernst gesproken,

Een recht gulhartig mensch: 't heeft hem nog nooit ontbroken,

Aan deugd, dienstvaardigheid, of ongeveinsde trouw:

Hy is hier de eenigste ook daar 'k waarlyk veel van hou;

Want al dat andre volk, kan my gantsch niet behaagen.

T W E E D E T O O N E E L.

DORVAL, MARTON.

W el nu, Marton?

DORVAL, *zucht.*

MARTON, *nygende.*

Mynheer!

DORVAL, *glimlachende.*

't Schynt dat de donkre vlaagen

Nog niet voorby zyn; want uw heer is nog te onvreên;

Nog even knorrig.

MARTON.

ô Gy kent hem naar ik meen,

Dat is niets ongewoons, en 't zal ook wel zo blyven.

DORVAL.

Op my nogthans zal hy nooit knorren, nimmer kyven.

MARTON.

Somtyds wel eens Mynheer.

DORVAL, *glimlachende.*

Ja maar dat acht ik niet.

'k Wed, als ik by hem ga, als hy my naauwlyks ziet,

Dat hy my zelfs beleefd en vriendlyk zal onthaalen

MARTON.

Dat zou wel kunnen zyn, de vriendschap stelt hem paalen:

Hy acht, bemint u zelfs; — 't is echter, op myne eer,

Een vreemde zaak: hy is een dolkop, gy Mynheer,

Zyt daar en tegen steeds bedaard.

DORVAL.

Dat is de reden,

Dat onze vriendschap nooit door tweedragt wordt befreeden.

MARTON.

Zyt gy van meening naar hem toe te gaan?

DORVAL.

ô Ja,

Ik wilde nogthans eerst de schoone Angelica

Eens zien: waar is zy?

MARTON, *met dritt.*

Och! — weet gy van de ongelukken

Haars broeders? — ze is by hem; — de rampen die hem druk-

Zyn onbeschryfelyk groot.

(ken

DORVAL, *met nadruk.*

Wist ik die slegts alléén!

De gantsche wereld weet zyn bittere tegenheên.

MARTON.

En wat tog zegt men wel?

F

DOR-

DORVAL.

Hoe kunt gy zulks nog vraagen?
De ondankbren schuwen hem; daar andren hem beklaagen:
Hy moet niet min de spot der afgunst ondergaan.

MARTON.

ô Hemel! wat al heeft de Juffer uit te staan!

DORVAL.

Ik moet haar spreken.

MARTON.

Mogt ik weeten welke dingen
Gy haar te zeggen hebt; zy ziet zig thans omringen
Van duizend rampen; 'k deel oprecht in haare smart;
'k heb medelyden met den toestand van heur hart;
Verschoon myn vryheid!

DORVAL.

Hoor, Marton, 'k heb iets vernomen
Van een' Valerius.

MARTON.

Zo.

DORVAL.

Kent gy hem?

MARTON.

Volkomen;
Zeer wel Mynheer, ik was zelfs altyd zyn vriendin.

DORVAL.

Dan hoop ik op uw hulp.

MARTON.

Daar sta ik u voor in:

Met al myn hart.

DORVAL.

Ik moet vooraf verzekerd wezen
Of ook Angelica...

MARTON.

Gy hebt des niets te vreezen;
Ja zelfs Valerius....

DORVAL.

Ik zal hem spreken gaan.

MARTON

MARTON, *glimlachende.*

Wilt gy thans met één' slag twee vliegen tevens slaan,
Ga dan by Delancour, daar zult gy hem ontmoeten.

DORVAL.

Valerius?

MARTON.

o Ja.

DORVAL.

Wel, 'k ga hem dan begroeten.

MARTON.

Wacht, wacht, wilt gy dat ik u aan ga dienen?

DORVAL.

Neen,

Dat zal niet noodig zyn.

MARTON.

Mynheer het heeft zyn reën.

DORVAL.

By vreemden, maar zal ik myn' Broeder laaten zeggen

Dat ik hem wensch te zien?

MARTON.

'k Weet dat niet uit te leggen! —

Uw' Broeder!

DORVAL.

Ja.

MARTON.

Wie dan?

DORVAL.

Weet gy niet van 't geval?

MARTON.

o Neen Mynheer, ik weet niet wat ik denken zal.

DORVAL.

Geen zwaarigheid Marton, daarna zult ge alles hooren.

(Hy gaat in het vertrek van Delancour)

MARTON.

Wat meent hy daar tog meê! het komt my vreemd te vooren!

D E R D E T O O N E E L.

MARTON, GERONTES.

GERONTES, *uit zyn kamer komende, richt zyn stem
derwaards.*

Ik zeg u blyf daar ; ò deez' brief wordt ligt beffeld : —
Nu blyf dan : — 'k wil het zo ; — 'k moet altyd met geweld.
(*Hy keert zig om.*)

Marton !

MARTON.

Mynheer !

GERONTES.

Ga zien ofge ook een' knecht kunt vinden ;
Hy brenge aan d' eenigsten van all' myn fraaije vrienden
Dien ik bemin, deez' brief. — Vertrek op 't oogenblik.
(*Zig naar zyn vertrek keerende.*)

De onnozele Picard ! hy sterft byna van ichrik ;
Hy gaat nog kreupel : 'k wil dat hy zig eerst herstelle
En niet vermoeije, op dat ik hem niet erger kwelle. —
(*Tegen Marton.*)

Waar wacht gy na ?

MARTON.

Maar weet

GERONTES.

Maak voort.

MARTON.

Heer ! — Dorval ! —

GERONTES, *haastig.*

By Dorval.

Ja

MARTON.

Hy is hier.

GERONTES.

Wie ?

MARTON.

Dorval.

GERONTES.

Waar?

MARTON.

Hier.

GERONTES.

'k Sta

Gelyk verftomd, Marton, is Dorval hier! kan 't weezen!

MARTON.

ô Ja.

GERONTES.

Waar is hy dan? gy hebt myn haat te vreezen

Indien gy 't niet ontdekt.

MARTON.

By Delancour Mynheer.

GERONTES, *moelijelyk*.

By Delancour! — hoe nu! — ja, Dorval is niet meêr

Die ik hem dacht te zyn: — ik zie thans zyn gebreken.

Hoe! — hy by Delancour! nu is 't my klaar gebleeken.

'k Begryp thans alles. — Ga, zeg Dorval — neen blyf staan:

Ik wil niet dat ge in dat gehaat vertrek zult gaan; —

Indien ge uw voeten ooit daar in zet, zal ik toonen

Dat ik my wreken kan, en moedwil weet te loonen.

Roep 't volk van Delancour, — die snoode! — neen doe

't niet.

Ja ga 'er tog Marton. — Indien myn oog hem ziet, —

Maar dat hy kome, ik zal — wel nu? —

MARTON.

Moet ik vertrekken,

Of moet ik blyven?

GERONTES.

Vrees myn gramschap op te wekken.

(Marton gaat in 't vertrek van Gerontes.)

GERONTES.

Ja ja, dat is 't gewis; had Dorval reeds voorzien,
Wat nu gebeurt, en wat nog verder moet geschien;
In welk een' afgrond deze onzinnige is gesneeten, —
Hy wist zulks reeds, en ik, ik zou het nog niet weten
Indien Picard het my niet had verteld: — hoewel,
Dat is het zelfde, — ik ben thans achter 't gantsche spel.
Ja, Dorval vreest zig door het huwlyk te verbinden
Aan Delancour's geslacht, maar waren wy geen vrienden?
Waarom 't my niet gezegd? — ik had zyn wensch voldaan: —
Waarom tog sprak hy niet? heeft hy 't op my gelaen?
Of zal hy zeggen dat myn drift — onnutte klagten: —
Waar' hy gebleeven, slechts een weinig willen wachten,
Myn toorn was ligt bedaard, en hy had onbevreesd,
Zig kunnen uiten, dus had alles wél geweest. —
Onwaardige! onbedachte! — in hoe veele eislykheden
Hebt gy u selv' gebragt! — ik haat u, en met reden. —
o Schandlyke ondeugd! — gy hebt al uw goed, uwe eer,
Het misdryf toegewyd! — 'k beminde u, ja, hoe zeer
My zulks thans smart; ik heb uw deugd te hoog verheeven,
Geveinsde en snoode Neef! ik zal u overgeeven
Aan uwe dwaasheid, u verbannen uit myn hart. —
Vertrek van hier, ondankbre! — en ondervind wat smart
Ge u zelven hebt verwekt. — Maar waar zal hy belanden? —
Wat raakt dat my, hy zelf is oorzaak van zyn schanden;
Ik denk 'er niet meer aan; zyn zuster is 't alleen
Daar 'k thans belang in neem; 'k zal al myn zorg besteen
Voor haar geluk: dat zal my zeker niet berouwen —
Ja, Dorval is myn vriend, en Dorval zal haar trouwen;
Ik zal haar huwlyks goed herstellen; boven dien,
Schenk ik hem al myn schat; — ja, alles. — men zal zien
Dat ik geen zot ben, 'k zal die schuld heeft laten lyden;
Maar de arme onnozelheid, de onschuldige bevryden.

TOONEELSPEL.
VYFDE TOONEEL.

87

GERONTES, DELANCOUR.

DELANCOUR, *zig, zeer ontsteld, aan de voeten
van Gerontes werpende.*

Helaas! myn Oom! ik bid, hoor my één oogenblik!

GERONTES, *achteruit treedende.*

Sta op; — wat wilt ge?

DELANCOUR, *als vooren.*

Ach! kan ik, zonder doodsche schrik,

U melden, — zie ei zie myn droeve traanen vlieten;

Hoor my! om 's Hemels wil, doe my die gunst genieten!

GERONTES, *een weinig ontroerd, echter steeds toornig.*
Ik zeg nog eens, sta op.

DELANCOUR.

Gy immers zult myn smart

My niet verwyten; neen uw edelmoedig hart,

Zal my niet haaten; gy, gy zult my niet begeeven

Om dat ik, schoon uit liefde, een misdaad heb bedreeven,

Die my rampzalig maakt: 'k ben van myn schuld bewust;

'k Ontfloeg my van uw' raad, ik dwaalde, ik was gerust,

Verwaarloosde onbedacht uw vaderlyke zorgen,

Uw tederheden, die gy nimmer hield verborgen:

Nogthans in naam van 't bloed, dat u met my vereent,

Laat u beweegen Oom! zo gy geen hulp verleent —

Ach! doe my niet vergaan! —

GERONTES, *van tyd tot tyd bewogen wordende, veegt
de traanen van zyne oogen, maar wendt zig van Delan-
cour af, om dat deze zulks niet zal bemerken, en zegt.*

Gy durft nog —

DELANCOUR.

All' myn zinnen

Zyn thans op u gevest; breng u myn lotte binnen! —

83 DE WELDAADIGE KNORREBOT;

't Is echter de eijlykheid daarvan niet, die myn hart
 Der wanhoope overgeeft; ô neen, myn selfte smart,
 Spruit flegts uit een gevoel 't geene ik u wel durf noemen,
 Daar 't uwer waardig is; — 't is de eer; — kunt gy het doemen?
 Gedoog niet dat uw neef zou bloezen om zyn fchand!
 Och! fchenk my het geluk: ik hoop het van uw hand;
 Maak dat ik als een' man van eer my kan gedraagen,
 Meer verg ik niet; myn vrouw, die thans niet doet dan klaagen,
 Zal nevens my haar lot geduldig ondergaan:
 Wy zullen zaam 't gebrek, de elenden wederftaan,
 Als wy tot onzen troost uw deugden ons vertoemen;
 Als onze harten u, fchoon zuchtende, beloonen;
 Als wy herdenken dat gy zorgde voor onze eer; (heer! —
 Ten vader ftrekte aan 't kroost uws broeders; — ach Myn-

GERONTES.

ô Ongelukkige en ftrafwaarde! aan hoeveel plaagen
 Staat gy niet bloot! hel!as! wat zyt gy te beklaagen! —
 Ja, gy verdiende — ik ben een domkop in de daad;
 Een foort van dweeper, daar myn hart van meely flaat
 Voor een ondankbren, 't bloed fpreekt voor zyn fpoorlooshe-
 Sta op geveinsde, ik zal ondanks uw flechte zeden, (den.
 En uw gehaat gedrag, al uwe fchuld voldoen;
 Schoon 'k u misfchien bederf.

DELANCOUR, *verrukt*.

Ach wal zulks niet vermoên,
 Myn waardige Oom: dat zult gy nimmer zien gebeuren:
 'k Zal maak en dat gy myn gedrag fteeds goed zult keuren;
 Ja 'k fta u daarvoor in.

GERONTES.

Helaas! welk een gedrag!
 Dar van een' onbefuisde een heiftenlooze! ik zag
 Noit zotter, dan 't gedrag eens mans, vooringenomen
 Met een geveinsde vrouw, om wie hy 't all' moet fchromen;
 Met een Coquette, een valfche, aan wie hy zig verbindt.
 Ter

Terwyl hy zyn geluk in zyn verneeding vindt

DELANCOUR, *levendig.*

Ik zweer u, 't is geenzins haar schuld, wi zulks niet denken:
Gykent myn vrouw niet Oom, men moet haare eer niet krenken.

GERONTES, *haastig.*

Hoe! gy verdedigt haar! gy liegt my listig voor!

Ik waarfchouw u, schoon ik uw bidden gaf gehoor,

Ik zal; ter oorzaak van uw vrouw, myn woord weer breeken;

Ja ja, 'k herroep het reeds, 'k laat u in 't onheil fteeken;

Gy zult niets hebben, neen, uw vrouw — 'k wil haar niet zien;

Ik kan haar byzyn niet verdraagen.

DELANCOUR.

Kan't gefchiên!

Och Oom! gy moordt my 't hart, uw taal zal my doen fterven.

ô H-mel zal ik ook uw byftand moeten derven! —

'k Ben ongelukkig!

Z E S D E T O O N E E L.

De voorigen. Mev. DELANCOUR.

Mev. DELANCOUR.

Ach! indien gy denkt Mynheer,

Dat ik 't beweegrad ben, van 't geene, ondanks myne eer,

Uw' Neefg-beurt, dan is 't rechtvaardig dat ik lyde,

Dat my uw hand verlaate en Delancour bevryde.

De diepe onweetendheid waarin ik my bevond,

Zelfs tot dit oogenblik, lag daar toe dan den grond.

Ach! dat ze uw oog hehaagde, om dus myn schuld te boeten.

Jong, onërvaaren, zag 'k een minnaar aan myn voeten,

Dien ik oprecht beminde; ik liet my leiden, ja,

Gestreeld door 's waerlds pracht, volgde ik een voorbeeld na

Dat my bedorven heeft. Ik fleet vernoegde dagen;

Verhief me op myn geluk; myn lot kon my behaagen; —

Maar 'k feyn misdadig; — dit, dit is genoeg Mynheer;

En op dat eens het lot myns mans in heil verkeer',

Hy uwen byftand moog' verwerven, zal ik toonen,

90 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

Dat ik myn eigen hart niet verder wil verſchoonen.
 Ik onderwerp my dus aan uw gevreesd verdrag;
 Ik zal me al zuchtende uit zyne armen rukken: — ach! —
 Ja 'k zal te vreden zyn, en hoopen op myn ſterven.
 'k ſincek echter om één gunst! ei doe my die verwerven!
 Haat my niet verder, maar verſchoon myn dwaaze jeugd;
 Myn ſex; al't zwak eens mans, wiens onbeſproken deugd;
 Wiens liefde te onbedacht. . . .

GERONTES.

Denkt gy my te bedriegen
 Mevrouw? — ik ben zo ligt niet in den ſlaap te wiegen.

Mev. DELANCOUR.

o Hemel! heb ik dan geen hulp in myne elend!
 Ach, waarde Delancour! myn hart is u bekend;
 'k Heb u verlooren! — 'k ſterf.

(Zy valt in een' armſtoel: Delancour ſchiet toe om haar te helpen.)

GERONTES, verſchrikt en bewogen.

Hé! — Volk! — Marton! — kan 't weezen! —
 Maak voort! maak voort! — Marton! — dit voorval doet
 Marton! Marton! (my vreezen:

Z E V E N D E T O O N E E L.

De voorigen, MARTON.

MARTON.

Mynbeer!

GERONTES, haastig.

Zie dan wat hier geſchiedt:
 Toe, help! — en haastig wat; — Marton zo langzaam niet.

MARTON.

Mevrouw wat deert u?

GERONTES, haar een flesje geevende.

Daar, dat zal haar wat verſterken,

(tegen Delancour.)

Wel nu? — hoe is 't?

D E.

DELANCOUR.

Och, Oom!

GERONTES, *op een droevigen toon tegen M. v. Delancour.*

Kunt gy geen baat bemerkten?

Mev. DELANCOUR, *zig langzaam opbeurende.*

Gy zyt te goed, Mynheer! dan dat ge u over my

Bekomren zoudt; ik bid laat my myn zwakheid vry.

't Is thans myn hart dat spreekt, ik zal my overmannen,

Ik zal vertrekken, all' myn krachten zamen spannen,

Om myn rampzalig lot te draagen met geduld.

*(Gerontes vertoont zig zeer ontroerd, doch spreekt niet.)*DELANCOUR, *droevig.*

Ach! moet ik vreezen Oom, dat gy verdraagen zult....

GERONTES, *haastig.*

Gy, zwyg.

(Tegen Mev. Delancour op een norschen toon.)

Blyf met uw' man in huis, volg myn bevelen.

Mev. DELANCOUR.

Mynheer.

DELANCOUR, *met vervoering.*

Ach, dierbaare Oom! 'k mag in uw gunst dan deelen!

GERONTES, *ernstig, doch zonder drift, hen beiden by de hand neemende.*

Hoor; al myn goed was niet voor my; want na myn' dood

Had gy 't gevonden; thans eet gy het op; — hoe groot

De bron ook zy, zy raakt (laat dit u niet ontschieten)

In 't einde eens uitgeput: indien uw zielverdrieten

U niet verpligten, tot de erkentnis, dat dan de eer

U evenwel verbind'!....

Mev. DELANCOUR.

Wat zyt gy goed mynheer! —

DELANCOUR

Och! uw mildaadigheid!....

GERONTES.

Laat dit niet hooger komen,

't Is reeds genoeg.

92 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

MARTON.

Mynheer! 'k heb met vermaak vernomen...

GERONTES.

Zwyg babbelaarster, zwyg.

MARTON.

Maar gy zyt in den kring

Van wel te doen, mynheer, daar elk reeds iets ontving,

Zult ge ook Angelica, zykon u steeds behaagen,

De blyken van uw gunst, zou 'k hoopen, weg doen draagen.

GERONTES.

Dat's waar; waar is zy thans?

MARTON.

Niet ver van hier, zy zal...

GERONTES.

Haar minnaar waar is die?

MARTON.

Haar minnaar! — welk geval!

GERONTES.

Ja ja, is hy nog boos, en wil hy om die reden,

My nu niet zien? ik stel in 't kort hem ligt te vreden;

Of is hy weg gegaan?

MARTON.

Mynheer! — haar minnaar! — hoe! —

GERONTES.

Ja, dat zy komen, ga ik ben uw talen moê.

MARTON.

Zy met haar' minnaar?

GERONTES.

Ja, moct gy my weêr verstooren?

Zy met haar' minnaar; deed ik zulks niet duidlyk hooren?

MARTON.

Goed, goed, aanstonds Mynheer, aanstonds zult gy hen zien.

(Zy roept aan de deur.)

Kom, kom Mynheer! gy kunt al uw verdriet ontvliên:

Mejuffrouw, kom; gy moet uw vrees ter zyde stellen,

Gy kunt gelukkig zyn, wil u niet verder kwellen.

A G T.

TOONEELSPEL.
AGTSTE TOONEEL.

93

De voorigen, VALERIUS, ANGELICA, DORVAL.

Hoe! wat wil deze?
GERONTES, *op Valerius wyzende.*

MARTON.
't Is de minnaar van uw nicht,

Met zyn' getuige.

GERONTES, *tegen Angelica.*

Kom tog nader.

ANGELICA. *Zy nadert bevende, en zegt tegen Mev.
Delancour.*

'k Ben verplicht

Myn zuster, u in ernst vergifnis af te smeeken.

MARTON.

Ik ook Mevrouw, daar ons uw goedheid is gebleeken.

GERONTES, *tegen Dorval.*

Nu kom dan hier, Mynheer de minnaar! of zyt gy

Nog moeilyk? spreek, zult gy niet komen?

DORVAL.

Meent gy my?

GERONTES.

Gewis.

DORVAL.

Ei kom Mynheer, gy moogt my wel vergeten:

Ik ben getuige.

GERONTES.

Hoe! getuige!

DORVAL.

Wel te waeten:

Zie daar het groot geheim; had gy my toegestaan

'Te spreken, 'k had voorlang aan mynen pligt voldaan.

GERONTES.

Wat! wat geheim?

(Te-

94 DE WELDAADIGE KNORREPOT;

(Tegen *Angelica*.)

Geheim! geheim! wat wil dat zeggen?
Men dient my dat geheim wat nader uit te leggen:
Ik weet van geen geheim.

DORVA I., *ernstlig*.

Hoor dan naar my, myn vriend.

Gy kent Valerius en weet wat hy verdient;
Hy wist den toestand van dit huis, is des gekomen
En heeft de redding van uw' Neef op zig genomen.
Bood hem zyn beurs en goed, denk welk een groot bestaan!
Nogthans, de deugd alleen, drong hem daartoe niet aan:
Maar ook de zuivre liefde aan uwe Nicht gezwooren,
Hy kan haar teder hart, zy kon zyn oog bekooren:
Hy is bereid om haar zelfs zonder huwlyksgoed,
Te trouwen, daar hy haar nog een verzeekring doet
Van eene *Douarie* die, kan zy 't beter hoopen,
Tien duizend Livres, of daar boven, zal belooopen.
'k Weet dat ge eene eedle daad, altoos ten hoogsten acht.
Ik heb hem aangespoord, hem op deez' plaats gebragt;
Ja zelfs beloofd hem aan uw goedheid voor te draagen.

GERON TÈ S, *toornig tegen Angelica*.

Hoe! gy waart onverloofd! het kan u dus behaagen
Dat gy my snood bedriegt! ik zal 't niet dulden, neen
Ik zal 't niet dulden, 'k zal uw buitenspoorigheên,
Uw huichlaary en list, wel naar verdiensten straffen.
U en dien andren loon, my zelven wraak verschaffen.

ANGELICA.

Ach! waardige Oom! ———

VALERIUS, *op een nederigentoon*.

Myn heer! ...

DELANCOUR.

Gy zyt zo goed myn vriend!

Mev. DELANCOUR.

En zo weldaadig!

MARTON.

Ja, myn Meester! gy verdient
Dat elk uw braafheid roeme: ei staak dan tog uw dreigen!

GERONTES.

Vervloekt zy het gebrek aan myn character eigen.
Ik kan myn toorn, ondanks de hoon die my geschied,
Niet staande houden, dit veroorzaakt my verdriet;
Ja 'k schaam my myn gedrag; ik moest gantsch anders leeven,
En zou my zelv' een slag in 't aanzicht kunnen geeven.

(Zy vallen allen aan zyne voeten.)

ANGELICA.

Myn Oom!

VALERIUS.

Ik bid, Mynheer!

DELANCOUR.

Uw hart bemint geen wraak.

GERONTES.

Zwyg allen zeg ik u, ik weet voortaan myn zaak. —
't Is of'er joost meê speelt: — wel laat hy haar dan trouwen.

MARTON.

Maar zonder huwlyksgoed? — zou zulks u niet berouwen?

GERONTES, *haastig tegen Marton.*

Hoe! zonder huwlyksgoed! — ik! ik myn waarde Nicht
Dus van my zenden? — neen, Gerontes kent zyn plicht.
Ben ik niet ryk genoeg! kan ik met myn vermogen
Wel immer beter doen dan bittere traanen droogen?
Dan ongelukkigen onttrekken aan den nood?
Dan vrienden weldoen? — neen myn hart was nimmer snood.
Ik ken Valerius, de daad door hem bedreeven,
Eischt myne erkentenis, 'k zal die te kennen geeven:
Hy zal de bruidschat, ende som door my beloofd,
Daar nevens hebben: al myn gramschap is gedoofd.

VALERIUS.

Wat goedheid! hemel!

ANGELICA.

Och wat eedle gunstbewyzen!

Mev.

96 DE WELDAADIGE KNORRÉPOT.

MeV. DELANCOUR.

Wat hart!

DELANCOUR.

Wat voorbeeld!

MARTON.

Wie zou zulk een mensch niet pryzen!

DORVAL.

Wat een beminlyk vriend!

(Zy allen omringen hem, en overladen hem met liefkoozingen)
GERONTES, tracht 'er zig van te ontdoen en roept zeer
sterk.

Het is genoeg! — niet meer! —

Ik zeg u't is genoeg! — Picard! Picard!

NEGENDE TOONEEL.

De voorigen, PICARD.

PICARD.

Mynheer!

GERONTES.

Deze allen zullen thans aan mynen tafel eeten.

Gy kent uw pligt, Picard?

PICARD.

Ik zal dien niet vergeeten.

(Hy vertrekt.)

GERONTES.

Wat ben ik in myn schik! wat is myn hart verheugd!

Doch trouwens, dit is 't loon van 't oefenen der deugd. —

Kom Dorval, hebt gy moed om nog een kans te waagen?

Van alles kan het spel my op den duur behaagen.

Einde van het derde of laatste Bedryf.

D R U K F E I L E N.

Bladz: 47 reg. 1 staat *verlaagt*, lees, *verlangt*.
— 52 — 3 van ond; *breid*, — *bereid*.

